

БОРБА®

**BULGARIANS DEMONSTRATE IN SOFIA ON NOV. 18, 1989,
DEMANDING HUMAN RIGHTS, FREEDOM AND DEMOCRACY**

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

JANUARY 1990

Никога не ще забравимъ!

Списъкъ на убититѣ, безследно изчезналитѣ, умрѣлитѣ въ Държавна сигурностъ, затвори и лагери БЪЛГАРСКИ ПАТРИОТИ СЛЕДЪ 9.9.1944 г.

/продължение отъ минали броеве/

Поручикъ Боянъ Григоровъ, 32 год., офицеръ, убитъ на 9.2.1945 г. въ Бургасъ понеже заклелъ войницитѣ си да не предаватъ оржиято си на съветскитѣ окупатори. Осъденъ отъ "народния" съдъ.

Капитанъ Диневъ, 32 год., офицеръ, убитъ презъ октомврий 1944 г. въ с.Стрѣма, Пловдивско отъ слезлитѣ отъ Средна Гора шумкари. Убитъ отъ бой, съ прерѣзани сухожилия на краката го връзватъ на два коня и влачатъ трупа му на около 20 клм. за да го хвърлятъ въ Марица.

Подпоручикъ Радко Радевъ, 24 год., фелдфебелъ-школници Кирилъ Драндийски, Илия Здравковъ, 22 год. и Петъръ Турдоглу на 8.9.1944 г. бѣгатъ въ Турция презъ Бѣломорието като виждатъ, че болшевикитѣ нахлуватъ въ България и никой не повежда войската на бой. Върнати отъ турцитѣ на гарнизона въ Деде Агачъ, новосформирания "войнишки комитетъ" безъ съдъ и присѣда ги извежда извънъ града, където сѣ разстреляни заедно съ единъ полковникъ съ неизвестно име. Оставятъ ги незаровени въ една яма, съ краката нагоре като знака. Фелдфебелъ Петъръ Братоевъ, Осъденъ на смъртъ отъ "народния" съдъ въ Пловдивъ понеже е участвувалъ въ преследване на шумкари.

Фелдфебелъ Илия Цоневъ, пребитъ отъ бой въ Пещера го качватъ по риза въ единъ откритъ камионъ и съ връзани ръце съ тель, по средъ зима за допълнителни разпити въ Пловдивъ. На кръстопътя съ пътищата за Гара Кричимъ, гара Вжча и Пещера-Пловдивъ, той скача отъ камиона въ отчаянъ опитъ да се спаси, но бива покосенъ отъ шмайзеритѣ на придружаващитѣ го милиционери.

Петъръ Сивиновъ, отъ село Поповица, Пловдивско, народенъ представителъ, осъденъ на смъртъ отъ "народния" съдъ и екзекутиранъ на 2.2.1945 г.

Стоименъ Лазовъ, бившъ водачъ на пловдивския легионъ, безследно изчезналъ по 9.9.1944 г.

Милчо Милушевъ, полицай отъ Пловдивъ, убитъ отъ "народния" съдъ и заровенъ съ още много други жертви въ яма, която сами сѣ изкопали, безъ знакъ че тамъ почиватъ хора!

Кочо Байкушевъ, 45 год., началникъ на полицията въ Дупница, убитъ въ 1944 г.

Ангелъ Байкушевъ, 50 год., акцизенъ приставъ, убитъ въ Белене.

Тошко Божковъ, 24 год., пилотъ отъ Трънъ, убитъ на 9.9.1944.

Стоянъ Гоговъ, 25 год., чиновникъ въ полицията въ Трънъ, убитъ въ 1944 г.

Попъ Страшимиръ, 36 год., свещеникъ въ село Лѣва река, Трънско, убитъ въ есенъта на 1944 г.

Кирилъ Брашнаровъ, 50 год., търговецъ отъ Трънъ, убитъ въ 1944 г.

Александъръ Поповъ, 52 год., книжаръ отъ Трънъ, убитъ презъ октомврий 1944 г.

Стефанъ Драгуловъ, 54 год., началникъ на полицията въ Трънъ, убитъ 9.9.1944

Марковъ, 54 год., кметъ на Трънъ, убитъ по 9.9.1944.

Иванъ, 20 год., ученикъ отъ Трънъ, убитъ отъ комуниститѣ септемврий 1944 г.

Славчо Рангеловъ, 20 год., ученикъ отъ Трънъ, убитъ на 16 септемврий 1944 г.

Стефанъ, 36 год., ветеринаренъ докторъ отъ Трънъ, убитъ 9.9.1944 г.

Попъ Бѣла, 54 год., старшия отъ Трънъ, убитъ на 9ти септемврий 1944 г.

Манчо Тошкинъ, 40 год., чиновникъ въ Трънъ, убитъ на 9.9.1944 г.

Гога Точининъ, горски пазачъ отъ Трънъ, убитъ на 9.9.1944 г.

Стоянка, 23 год., учителка отъ с.Костуринци, Трънско, убита на 9.9.1944 г.

Никога не ще простимъ!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ - Основателъ
† Д-ръ Георги Паприковъ - Редакторъ

Редактира Комитетъ

Година 39, брой 1

Книжка сто и четвърта

Януарий 1990

БОРБАТА ПРОДЪЛЖАВА

Д-ръ Николай Г. Алтънковъ

Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ

Даже и за последния невѣрникъ не остана друга възможность освенъ да се примири и посипе главата си съ пепель. Това което пророкувахме, за което се борихме отъ 45 години насамъ, бавно и постепенно, но неумолимо се сбъдва: СВОБОДАТА ТРОПА И НА БЪЛГАРСКАТА ПОРТА!

Всичко стана -- и става -- толкова бързо, че човѣшкия умъ не е даже въ състояние да го проумѣе. Вѣрно ли е -- както много сж твърдѣли -- че комунизъма винаги е билъ колосъ на глинени крака. Нищо друго освенъ тигъръ отъ хартия... смѣшенъ въ амбициитѣ си, жалкъ въ достижения, но и много опасенъ за тѣзи които го подценяватъ. Даже и днесъ. "Времето на тоталитаризъма е отминало -- писа видния полски дисидентъ и редакторъ на Газета Виборша /органа на Солидарношчъ/ Адамъ Мичникъ на 31 декемврий 1989 г. -- но това не значи че умирация тоталитаренъ звяръ не може да убива. Събитията въ Букурещъ и клането на студентитѣ въ Пекингъ миналия юний сж едно постоянно предупреждение".

Популярната остроумица, че взе на комунизъма 10 години да падне въ Полша, 10 месеци въ Унгария, 10 седмици въ Източна Германия, 10 дена въ Чехословакия и 10 минути въ Ромъния е находчива и до голѣма степенъ -- вѣрна, но е непълна. Не само понеже нашата страна е пакъ изпуснатата, но и затова че -- за кой ли пътъ вече -- парадния шумъ се взима като сжщностъ, думи, обещания и извѣртания -- като чиста монета, и, преминаването къмъ единъ новъ етапъ на борба и съпротива противъ тиранията самъ по себе си се разглежда като постигната целъ. Съ други думи -- това което се желае и се обещава /отъ лѣво и отъ дѣсно/ -- по нѣкакъвъ магически начинъ се смѣта като вече постигнато.

Вѣрно е, че Полша има не-комунистически министъръ-председателъ, както е вѣрно, че Вацлавъ Хавелъ, чешкия дисидентъ излѣзе отъ затвора и стана председателъ на Чехословашката република /и Александъръ Дубчекъ бѣ изкаранъ отъ нафталина и направенъ председателъ на чешкия парламентъ/. Изглежда вѣроятно, че Николае и Елена Чаушеску бѣха не само свалени отъ власт но и екзекутирани /следъ което веднага бѣ премахнато смъртното наказание въ Ромъния/, както и бѣше чудесно да се наблюдаватъ по телевизията

танцитѣ и радостѣта на германскитѣ младежи отѣ дветѣ страни на стената въ Берлинъ /още несѣборена, но продупчена и сѣвсемѣ безпомощна/. Това сѣ все добри, обнадеждащи и насърдчаващи новини.

Вѣпреки началния скептицизъмъ на американския президентъ Бушъ, който макаръ и инициаторъ на политиката на "конкретно насърдчение", целяща да различава между целитѣ и практиката на сателитнитѣ държави, следѣ събитията въ Ромъния вѣроятно и той е убеденъ, че нѣщата въ досегашния социалистически свѣтъ вървятъ отѣ добре къмъ по-добре и като едновременния наивникъ Панглось на Волтеръ смѣта, че всичко е чудесно въ този нашъ прекрасенъ свѣтъ. Но дали е действително така.

Обезпокояващото въ събитията отѣ 1989 година е значително. Ако го поставимъ на пангара на политическата действителностъ то сигурно ще на тежи доста. Кое е това което тревожи?

Първо, това е голѣмия и всеобемащъ въпросъ за ВЛАСТѣТА, или както още Ленинъ го постави: "кто кого" /Кой-Кого/. Скептицизмъ на Сталинъ по отношение на силата на папата /колко дивизии има на разположение?/ не е случаенъ, да употребимъ другъ любимъ комунистически изразъ. Партийцитѣ въ отдѣлнитѣ страни, които ние наричахме "шайкаджии", а сега въ България имъ викатъ "мафия", владеятъ ВСИЧКО. И продължаватъ да го владеятъ. Ако постулата на Марксъ, че който владѣе средствата за производство определя политическия строй на държавата е вѣренъ, тогава позициитѣ на партийцитѣ сѣ абсолютно ненакърнени. Понеже тѣ -- въ резултатъ на приписаната си роля на господари на държавата, стопанството и политическия процесъ -- сѣ въ пълно притежание на всички -- подземни, надземни и свръхземни богатства на страната си. Държатъ, както казватъ въ България "и ножа и папото". И не сѣ го изпустнали, нито пъкъ сигурно възнамеряватъ да го изпустнатъ. И защо ще го изпускатъ? Откъде-накъде?

Второ, като подвъпросъ и следствие на първия въпросъ е ОРЪЖИЕТО. Кому е потрѣбвало следѣ изчезването на "студената война" и при сърдечно-топлиитѣ изказвания за приобщаване къмъ великото европейско семейство да държи на свое разположение хиляди танкове, стотици реактивни самолети /и наказателни хеликоптери/, милиони шмайзери "Калашниковъ", маузери, наганти и базуки? За какво сѣ имъ всички тия скъпи играчки? "Единственото предназначение на оръжията е тѣхната използуваемостъ" е азбучна военна истина. На кого сѣ необходими всички тия страхотни арсенали отѣ оръжия, които сѣ предостатѣчни да изстребятъ цѣлия български народъ /да, включително комуниститѣ и тѣхнитѣ семейства/ поне 10,000 пъти? Готови ли сме сега да се раздѣлимъ съ тѣхъ и -- да се върнемъ на любимия татко-Сталински лозунгъ -- да превърнемъ оръдията въ плугове. Та тая българска земя е толкова захадна за грижи и работа, че -- както ми довѣри единъ отѣ нашитѣ делегати на конгреса ни въ Чикаго -- единъ танкъ може да се направи да влече поне 20 плуга. И да оре дълбоко и добре и да върши работа. Да създава блага на примеръ, жито, царевица, рѣжъ, картофи и какво ли не още. А тия, които немогатъ да влѣзатъ въ работа да се продадатъ кое на араби, кое на ирландци, кое на южно-американци, па нека тѣ да се тепатъ, а не ние. Останалото може направо да се хвърли въ морето /"направи добро па го хвърли въ морето!"/.

Трето -- и то следствие и частъ отѣ първия въпросъ -- е тия които държатъ оръжието. Милицията, вътрешнитѣ войски, граничаритѣ, "доброволнитѣ "отрѣди", "червенитѣ барети", и сѣвсемъ не на последно мѣсто членоветѣ на комунистическата партия, които ако не спѣха съ наганта си подѣ възглавница-

та преди три години сега вече спятъ съ него. И сигурно се молятъ и на Господа Бога да ги поживи. Зеръ и тѣ деца иматъ. Не говоримъ за армията, понеже нѣкой денъ -- да не дава Господъ! -- тѣ може да се биятъ противъ червенитѣ барети, ДС и вътрешни войски както стана въ Ромъния преди Коледа м. г. Става въпросъ за ЕЛИТНИТѢ колячи на властта, тия същитѣ които предизвикаха такова силно впечатление пустнати въ действие въ Ромъния. Въ България тѣ сж не по-малко отъ 60,000, но сигурно около 200,000 души. Вжоржени до зъби, снабдени съ тайни инструкции, разполагащи съ всички летища, подземия и пристанища въ България и готови да изкасапятъ сигурно половината отъ народа безъ око да имъ мигне. Иначе защо сж?

Съ голи ръце противъ ДС не се върви. Даже и нѣкому да му се иска. Затова и толкова пари чинятъ всички приказки за демократизация, гласност, преустройство, свободни избори, и специално модерния изразъ "плурализъм".

Досега нѣма случай въ историята на сателитнитѣ страни да се раздѣли ИСТИНСКАТА властъ. Истинската властъ е СИЛАТА, ОРЪЖИЕТО, ОТРЯДНИЦИТѢ, ТАНКОВЕТѢ, ВЪРТОЛЕТИТѢ И ШМАЙЗЕРИТѢ. Панъ Мазовиешки е независимъ м-ръ председател на Република Полша /не вече "полска народна република"/ и има свой съмишленикъ като м-ръ на външнитѣ работи, НО ТОВА Е МИМИ ДА ТЕ ЛАЖЕМЪ. Понеже освенъ генералъ Яруселски като президентъ, въ правителството му като кости въ гърло сж заседнали двама генерали: министритѣ на войната/армията/ и на вътрешнитѣ работи/по/ми/лицията/. Въ Чехословакия е същото положение, само че тамъ мин.на вътр.работи се управлява отъ "триумвиратъ": комунистъ, независимъ комунистъ и дисидентъ. Въ Източна Германия, както и въ Унгария позициитѣ сж непокътнати. Въ Ромъния управляватъ все още хората на Чаушеску, така че тамъ властта е непокътната и затова студентитѣ и младежта излѣзе на улицата отново презъ посланитѣ дни /7,8,9 януарий/. България?

Четвърто, и това е точно толкова важно колкото оръжието, е проблема за информацията. Който владѣе печата днесъ той се разпорежда съ миналото, а който се е погрижилъ за миналото не бива да се безпокои за бъдещето. Това е исторически афоризъмъ и много вѣренъ за сегашното състояние на нѣщата. Печата, радиото и телевизията въ Източна Германия, Унгария и Ромъния сж изцѣло въ ръцетѣ на тия които ги управляваха и вчера, докато въ Полша и Чехословакия борбата за правдива и многостранна информация продължава. Да не забравимъ, че събитията въ Чехословакия не получиха този тридневенъ тласъкъ, който помѣте комунистическата олигархия въ Прага безъ намѣсата на телевизията, която премина въ ръцетѣ на опозицията. Въ Източна Германия ролята на казионнитѣ органи за масова информация се неутрализира отъ достъпа имъ до западно-германската телевизия. Унгария е на кръстопътъ, а Ромъния е точно толкова въ ръцетѣ на предишната вихрушка, колкото е необходимо едва за дишане. Даже да се даде достъпъ до телевизия, радио и вестници, това би било половинчато понеже "ТОВА КОЕТО СЕ ДАВА МОЖЕ ДА СЕ ОТНЕМЕ". Всичко все още зависи отъ доброжеланието на този който държи оръжието, армията, полицията, вътрешнитѣ войски и ДС, печата и информацията. Той е този който ще реши колко и до каква степенъ народа ще може да живѣе. И никакви закони -- гласувани или не, конституционни, или партийни немогатъ да измѣнятъ това положение.

Въ България -- както и трѣбваше да се очаква, и напълно споредъ нашитѣ предвиждания -- нѣщата се "уредиха" съ дворцови превратъ. По причини известни само на превратаджиитѣ се състоя заседание на Политбюро на партията, следъ това на Централния ѝ комитетъ и съ пълно единодушие се е приела оставката на Тодоръ Живковъ съ благодарности за неговата много ползот-

ворна дейност въ полза на партията и българския народ /и досега това официално становище не е промѣнено/. Излъгаха се не само френските журналисти, които придружаваха Президента имъ Митеранъ презъ 1988 г., излъга се и Петричката врачка: Ванга, която токущо бѣше предрекла, че правецкия юнакъ ще доживѣе до 101 годишна възраст като водачъ на любимия си народъ.

За да се подчертае, че въ България всичко върви обратно митинги се свикаха СЛЕДЪ падането на Живковъ /зеръ тия които бѣха дрѣзнали да манифестиратъ противъ властта ПРЕДИ падането му отъ властъ, бѣха жестоко бити, отвлечени и малтретирани и то предъ втрещенитѣ очи на цѣлата международна общественостъ въ началото на ноемврий 1989 г./. Казинонно подкараха народа съ предварително написани лозунги приветствуващи новия партиенъ и държавенъ водачъ, обещавайки да изпълнятъ и преизпълнятъ плановетѣ въ честь на /новитѣ/ мъдри решения на партия и правителство. И т.н. и т.н. Дотукъ нищо ново, сиречь перестройката е въ действие, а ето ви сега и позволената гласностъ. На другия денъ обаче стана нѣщо непредвидено: 100,000 души напълниха площада Св.Александъръ Невски и народа за първи пътъ чу 14 оратори отъ народа, които призоваха софийнци къмъ действие. И трѣгна водата, отприши се бента и ела сега та го спри!

Понеже не бѣше за върване властта не отстъпи. Въ Софиа немогатъ да биятъ свободно понеже много хора гледатъ, па е и пълно съ чужди кореспонденти, пратеници и дипломати, но въ провинцията терора продължава. Даже въ казионната преса се появиха съобщения, че мѣстни власти сж спирали хора-селяни по планинскитѣ проходи, които сж искали да дойдатъ въ Софиа за манифестации и митинги. Речъта на Славчо Трънски въ която сравни Живковъ съ Царъ Борисъ /въ полза на последния/ бѣ забранена за публикуване и накрая бѣ помѣстена въ в...."Учителско дѣло".

Превратаджиитѣ сж отборъ юнаци отколе известни като борци за свобода и човѣшки права: Пенчо Кубадински /отъ Хаинбоазъ чакъ до Горуня/, Добри Джуровъ, министъра на отбраната и реномиранъ радетель за човѣщини и новия тарторъ Петъръ Младеновъ, членъ на вътрешния антуражъ на Живковъ и министъръ и членъ на Политбюро отъ 17 години. Другитѣ участници сж също известни борци за демокрация и народни правдини: Славчо Трънски и компания.

Това което прави впечатление при разглеждане на състава на новата клика е тѣхната ПЪЛНА зависимостъ отъ Москва. Петъръ Младеновъ е новия генераленъ секретаръ и председател на Държавния съветъ /и главнокомандуващъ на армията и пръвъ жрецъ, блюстителъ на справедливостта и защитникъ на мира и благоденствието/: той е чистъ продуктъ на комунистическата партия, който намѣри за необходимо въ писмото си отъ 28 октомврий до Политбюро /копие е на наше разположение/ да ги убеди раболепно, че "АЗЪ СЪМЪ ЕДИНЪ ОТЪ ВАСЪ И СЯЩО КАТО ВАСЪ", сакънъ нѣкой да не си помисли че не е чиста монета. Съ баща убить шумкаръ, отгледанъ отъ Живко Живковъ и възпитаникъ на Суворовското училище, специализиралъ въ СССР, където вѣроятно и поелъ клетва за вѣрностъ, той бѣше отдавна известенъ като човѣкъ на Михаилъ Горбачовъ. Неговъ министъръ на външитѣ работи е Бойко Георгиевъ, осиновения синъ на Георги Димитровъ, значи руснакъ и роденъ въ Русия. Подпредседател на мин.съветъ е Андрей Лукановъ, също роденъ въ Русия, синъ на Карло Лукановъ, участникъ въ Испанската гражданска война и човѣкъ на Сталинъ. Нѣма нито едно ново лице между тѣхъ, макаръ че най-близкитѣ сътрудници на Живковъ сж смѣнени.

Първитѣ стѣпки на "новата" властъ бѣха съвсемъ недраматични. Реши се /съ пълно единодушие/ да се отмѣни коварния чл.273 отъ Наказ.кодексъ по който сядеха хора въ България даже презъ септемврий м.г. /това е члена за

наказване на говорене противъ властта/, но сж все още въ сила чл.58 и 59, които преследватъ "деяния" като напримѣръ печатница, позиви и сдружения противъ властта. Коледа и Великденъ се обявиха като национални празници, но 1 май, 9 септемврий и 7 ноемврий не сж отмѣнени. Търпятъ се манифестации въ София но се ограничаватъ по всички възможни поводи, а такива въ провинцията много трудно се провеждатъ. Официално бѣ регистрирана само една опозиционна група -- "Екогласностъ", може би защото основателя ѝ бѣше членъ на Ц.К. на партията /Свиленъ Русевъ/ и Соня Бакишъ, изпадналата въ немилостъ по времето на Живковъ съпруга на Станко Тодоровъ. Затрѣби се за диалогъ съ опозицията и действително такъвъ се състоя на 3 януарий т.г. но безъ участието на Илия Миневъ, действителния водачъ на съпротивата въ България, както и на д-ръ Константинъ Тренчевъ, водача на независимия профсъюзъ ПОДКРЕПА, който въ момента израства като една значителна сила на българската политическа сцена. Публикуваха се данни за заплатитѣ на висшитѣ партийни и държавни функционери -- отъ 900 лева за партиенъ секретаръ до 2,500 лева за председателя на Държавния съветъ /бай Тошо/, пустнаха банани и портокали за Коледа въ София и се говори упорито, че жената на Добри Джуровъ вече не пазарува отъ специалнитѣ магазини.

Имаше и комични случаи: напримеръ въ връзка съ изключването на Милко Балева, дѣсната ръка на Т.Живковъ и членъ на Политбюро и на Ц.К. на партията бѣ съобщено въ Пленума на Ц.К., че той не се е ползувалъ съ довѣрието на "съветскитѣ другари" и никога не е билъ каненъ отъ тѣхъ на посещение. Новоназначения министъръ на финанситѣ изнесе два интересни факта: първо, че България въ продължение на цѣла една година не е имала министъръ на финанситѣ, и второ, че е напълно неизвестенъ размѣрътъ на външнитѣ дългове на страната. Сведенията по втория въпросъ сж противоречиви: преди 2 години се знаеше отъ западни източници, че България дължи "само" 4 милиарда долара, миналата година комуниститѣ открито говорѣха за 8 милиарда, а сега се съобщава въ печата за дългъ отъ 1,500 долара за всѣки българинъ, сиречъ повече отъ 12 милиарда долара! Но официални сведения липсватъ!!!

Не липсватъ други промъкнали се трохи отъ информация. Изнесе се, че въ момента въ България имало 1562 милионери. Съответната цифра на 9.9.1944 пакъ споредъ комунистически сведения е 101 милионери. Като се има предвидъ, че повечето отъ българскитѣ милионери на 9ти септемврий имаха наследени пари, изниква въпроса откъде дойдоха ресурситѣ на новобогаташовцитѣ щомъ на 9ти всичко почна отъ нула, сиречъ всичко се отне и всички станаха официално бедняци. Кои сж тия 1562 милионери спестили отъ заплатитѣ и възнагражденията си такива огромни средства /иначе отъ къде ще ги спестятъ?/. Не се знае броя на официалнитѣ правителствени резиденции. Нѣкои казватъ, че сж 36, други 50, трети, че били повече отъ 80. Кой живѣе въ тѣхъ въ момента, кой ги поддържа и за кого? Въпрѣки опититѣ на статистици, инженери, еколози и заинтересувани граждани липсватъ сведения за екологическитѣ вреди на природата и разхищенията въ стопанството. Причината може да е много по-проста отъ обикновеното забулване съ "държавна тайна": **НЪМА НИКАКВИ СВЕДЕНИЯ!**

И въпреки всичко сжшитѣ хора, които заблуждаваха българския народъ въ течение на 45 години продължаватъ да го лъжатъ. Българската преса е съвсемъ малко различна отъ тона и акцента въ информациитѣ отъ това що бѣше правилъ преди падането на Живковъ. Сжщия приповдигнатъ и фалшивъ ентузиазъмъ, сжщитѣ обещания да се стори всичко за внедряване решенията на партията и правителството, сжщитѣ поздравления и прояви на вѣрностъ къмъ новия първи секретаръ на партията и т.н. Но какво мисли и прави българския народъ?

Въ много отношения промѣнитѣ въ сателитнитѣ страни отрезвиха общественостѣта. Народитѣ разбраха за прѣвъ пѣтъ, че комуниститѣ сѣ нито неприкосновени, а още по-малко -- миропомазани, сиречъ, тѣ сѣ хора като всички насъ и се страхуватъ, надѣватъ, мечтаятъ и скърбятъ досущъ като некомунисти. Те сѣ напримеръ загрижени за семѣйствата си, и за бъдещето на децаѣта си и за собственитѣ си кариери въ служба и работа, точно както всички ние обичаме женитѣ, децата, братята и сестритѣ си, т.е. тѣ сѣ човѣци и нѣма никакъвъ смисълъ да ги разглеждаме като звѣрове или изроди. Тѣ сега треперятъ за живота и сѣществуването си точно както мнозина отъ насъ трепереха при нахлуването на Червената армия на 9ти септемврий и слизането на шумкаритѣ отъ Балкана. И понеже знаятъ какво сѣ сторили -- а и знаятъ какво имъ се пада -- затова и имъ е малко неудобно сега. Консули и посланици, червени попове и розови емигрантчета, сега всички се хилятъ добродушно, поздравяватъ ни и ни желаятъ добро. Случайно ли е?

Въ сѣщото време комуниститѣ откриватъ и нѣщо друго. Както престѣпника, убилъ майка си и баща си и молещъ сѣда за снизхождение като крѣгълъ сиракъ, комуниститѣ сега виждатъ, че физическото и психологично убийство на опозиционнитѣ сили въ България ги е оставило за добро или за зло като единственитѣ разпоредители съ народната воля и сѣдбини. Толкова категорично, настойчиво, последователно и цѣлостно бѣ премахването и тоталното елиминирание на съперници въ политиката и обществения животъ на България, че сега когато на комуниститѣ -- за собственото имъ самосъхранение -- имъ е нужна творческа, развита и интеллигентна опозиция тѣ се оказватъ напълно изолирани и самотни както никога презъ живота имъ преди.

Българския народъ -- който не се предаде на 9ти септемврий, съумя да избере 101 народни представители при фалшифициранитѣ избори отъ 1946 г. /надъ 1,220,000 гласа по официални сведения/, горѣ, палѣ и се бунтува въ Кула, Видинско и въ Източна България, подържѣ народни горяни и мѣстители до 1958 година, даде надъ 100,000 жертви убити и изчезнали, препълни 28 лагера и наказателнитѣ отделения въ Стара Загора, Ловечъ, Свиленъ, Плевенъ и Варна, отказа да се пише македонецъ въ 1946 и 1956 г., както и отказа да си промѣни имената отъ 1984 година насамъ, тоя сѣщия народъ който даде на най-новата ни история хора като инж.ИЛИЯ МИНЕВЪ, възкрѣсналъ отъ пепелищата на тероръ, изтезания и 28 години затворъ и страдания, отецъ Топузлиевъ и йеромонахъ Христофоръ Сѣбевъ, които стреснаха продажната ни православна църква и Светия й Синодъ, Едуардъ Геновъ, д-ръ Христо Сватовски, Петъръ Маноловъ, Цеко Цековъ, Янко Янковъ, г-жа Ибрахимова и десетки още изгонени, оклеветени, бити, охулени, наказани, уволнени СТРАДУЮЩИ БРАТЯ БЪЛГАРИ, които поведоха народа ни -- и то не сега, като приспособленцитѣ които викатъ "Разпни Го!" по адресъ на сѣщия този комуто славѣха съ "Осанна" -- този великъ народъ съумя въпрѣки злокобнитѣ пророчества на недоброжелатели, да възкрѣсне и да се изяви съ нова сила точно когато бѣ необходимо. Отъ вакуума създаденъ отъ комунистическитѣ узурпатори и отъ ямата на заровенитѣ свидни български жертви СЕ ВЪЗДИГА И ВЪЗМЪЖАВА ВЕЛИКИЯ БЪЛГАРСКИ ДУХЪ НА СВОБОДАТА!

Демонстрациитѣ и митингитѣ въ България не спиратъ. Нѣма денъ отъ 11 ноемврий м.г. до сега когато не се е състояла поне една проява на съпротива противъ властѣта. Комуниститѣ бързатъ да проведатъ "свободни" избори но безъ да легализиратъ политически партии или организации, безъ разрешаване на свободни вестници, списания, радиостанции и телевизионно участие. Въпрѣки това новитѣ организации и опозиционни групи никнатъ като гѣби. Освенъ осемтѣ известни и полу-признати групи, които сѣ се обединили въ т.н. Съюзъ

на Демократичните сили, и които бяха поканени да участвуват във "диалога на кръглата маса" на 3 януарий т.г., бяха основани няколко нови групи, например възродената социалдемократическа партия /обединена/ във гр.Пловдив, опитите за овладяване на Земеделския съюз от страна на привърженици на убития Никола Петков и неговите другари /които вече имат известни успехи в редакцията и печатницата на в.Земеделско Знаме във София/ и създаването на чисто политически организации, които имат ясна и определена цел.

Какво вечае бъдещето?

Часть отъ Съветската империя, България ще продължава да се развива въ рамките на споразумения постигнати между великите сили и ще продължи поне за въ близкото бъдеще да бъде часть отъ руско/съветската зона на влияние, независимо отъ правителството, което ще дойде на власть. По всъка вѣроятность комунистическия режимъ ще продължи да съществува поне за известно време, докато се изяснятъ проблеми отъ международенъ характеръ върху които нашата малка страна ще има ограничено влияние. Дотогава поне на думи ще е необходимо да се работи вътре въ т.н. рамки на социализма. Тѣзи рамки, не ще и дума, ще продължаватъ да бъдатъ много еластични.

Бързо, тотално и щастливо освобождение -- такова каквото ни се иска -- сигурно нѣма да настѣпи много скоро. Това което е възможно, обаче, е действайки въ поставените отъ историческите обстоятелства рамки на политическо развитие и използвайки всъка дадена възможность за разширяването на тѣзи рамки, да сторимъ всичко възможно щото България да бъде все по-свободна и все по-демократична съ всѣки изтекълъ месецъ. Да не забравяме, че за комунистите -- тѣзи въ СССР, както и въ другите сателитни страни -- въпроса за тѣхното съхранение и запазване на власть е най-важния, ако не е единствения. За да запазятъ властта си тѣ ще бъдатъ готови да сторятъ всички възможни компромиси и точно тамъ е нашата сила. Ние ще бъдемъ готови да се боримъ при новите обстоятелства търпеливо, настойчиво, въ легалните рамки на съществуващия държавенъ строй /понеже нѣмаме и друга възможность/ дотогава докато основните цели на нашата програма бъдатъ постигнати. Тѣзи цели не сѣ максимални, нито сѣ неосъществими: СВОБОДА -- ДЕМОКРАЦИЯ -- ЧОВЪШКИ ПРАВА -- НАЦИОНАЛНА НЕЗАВИСИМОСТЪ. Заедно съ това -- и още по-важенъ -- е въпроса за гарантирането на тия наши желани придобивки. Това може да стане само при разпускането на поне половината отъ сегашната армия, уволняването и елиминирането на Държавна сигурность, вътрешни войски и поставянената милицията подъ мѣстно управление. За това е необходимо пълно и безусловно мѣстно самоуправление и предаването на властта на народа: не само въ София и въ центъра, но и по мѣста. Свободните избори не сѣ голѣмъ проблемъ стига да бъдатъ последвани отъ нови свободни избори. Постепенно народа ще си извоюва независимъ съдийски апаратъ, преданъ нему управленчески апаратъ и съ разделянето на комунистическата партия отъ управлението ще се осъществи нейното функциониране изключително като политическа партия, а не управленческа прослойка. Въвеждането на частната собственость пкъ ще осигури действителенъ плурализъмъ въ обществения и политически животъ.

Всичко това ще отнеме време и много усилия. Само тѣзи, които проявятъ държавническа мъдрость, знание и неимоверно търпение ще преуспѣятъ. "Още много сълзи ще бъдатъ проляти преди успешния край на революцията въ Източна Европа -- каза Робъртъ Килрой-Силкъ въ Лондонъ Таймзъ отъ 26.12.89 г. -- Единствената ни надежда е, че не много отъ тѣхъ ще бъдатъ сълзи отъ кръвъ". Аминь!

БОРБАТА ПРОДЪЛЖАВА!

ДВАДЕСЕТЪ И ПЪРВИЯТЪ ДВУГОДИШЕНЪ КОНГРЕСЪ НА БЪЛГАРСКИЯТЪ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ СЕ СЪСТОЯ НА 16 И 17 ДЕКЕМВРИЙ 1989 Г. ВЪ ЧИКАГО, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ. БЪХА ВЗЕТИ ИСТОРИЧЕСКИ РЕШЕНИЯ ВЪ ВРЪЗКА СЪ ПОЛИТИЧЕСКИТЪ СЪБИТИЯ ВЪ БЪЛГАРИЯ И УЧАСТИЕТО НА Б.Н.Ф. ВЪ БОРБАТА НА БЪЛГАРСКИЯТЪ НАРОДЪ ЗА ЧОВЪШКИ ПРАВА, СВОБОДА И ДЕМОКРАЦИЯ.

Часть отъ присъгтствуващитѣ на конгреса

На 16 и 17 декемврий 1989 г. въ залитѣ на хотелъ О-Хара Десъ Плейнзъ, Чикаго, САЩ, се състоя XXI конгресъ на Б.Н.Ф. Бѣха представени и участвуваха въ конгреса делегати отъ всички клонове на Б.Н.Ф. въ САЩ и Канада, и бѣха представени по пълномощни, клоноветѣ отъ Европа, Южна Америка, Австралия и Нова Зеландия.

Конгреса бѣ откритъ въ 1 ч. следъ обѣдъ на 16 декемврий отъ Председателя на Б.Н.Ф. д-ръ Николай Алтънковъ. Почете се паметътъ на починалитѣ дейци и членове на организацията: д-ръ Борисъ Ганчевъ, Канада, Стефанъ Поповъ, Германия, д-ръ Аспарухъ Исаковъ, Пенсилвания, Кирилъ Евдокимовъ, Германия, Илия Матевъ, Боливия, Киро Пепелянковъ, Илиноисъ и всички други починали преди конгреса. Делегати и гости, на крака и въ мълчание изслушаха подходящото стихотворение рецитирано въ честь на покойници:

Бѣ предложено и се избра конгресно бюро въ съставъ: Председателъ д-ръ Иванъ Дочевъ, подпредседателъ инж. Ангелъ Гъндерски и секретарь г-нъ Никола Янакиевъ. Председателя на Б.Н.Ф., д-ръ Николай Алтънковъ предложи приемането на дневния редъ, който въ писмена форма бѣ раздаденъ на всички делегати и бѣ одобренъ следъ кратки разисквания.

Избраха се и следнитѣ комисии: по резолюцията: д-ръ Алтънковъ, инж. Гъндерски и д-ръ Христо Сватовски, и номинационна: г-нъ Цоню Градинаровъ, г-нъ Емилъ Атанасовъ и г-нъ Тодоръ Тодоровъ. Преди пристяпване къмъ докладитѣ д-ръ Алтънковъ прочете пристигналитѣ приветствия и благопожелания къмъ конгреса отъ г-жа Дора Гъбенски, г-нъ Живко Сребровъ, г-нъ Енрико делъ Белло -- който изпрати факсъ-телеграма съ имената и подписитѣ на 17 наши емигранти отъ Италия, които изявяватъ готовността си да се присъединятъ къмъ групата членове на Б.Н.Ф., които ще заминатъ за България -- както и поздравленията отъ група наши съмишленици отъ Родината телефонирани чрезъ г-нъ С.Симовъ отъ Кжна Каролина.

Думата бѣ дадена на д-ръ Христо Сватовски, представителъ на Независимото дружество за защита правата на човѣка /НДЗПЧ/ въ България, който е неотдавнашенъ емигрантъ въ САЩ. Той предаде поздравитѣ на нашитѣ съмишленици отъ България и направи единъ чудесенъ и изчерпателенъ анализъ на съотношението на политическитѣ сили въ Родината въ момента. Подчертано бѣ най-важното условие за успѣхъ: сцепление на всички национални и патриотични сили и готовността за непрекъснато пропагандиране и изявяване на нашитѣ възгледи и идеология.

Председателя на Б.Н.Ф. д-ръ Алтънковъ изнесе обширенъ докладъ върху политическото положение и последнитѣ събития въ Източна Европа съ специално ударение върху България. Доклада му бѣ раздѣленъ на две части: анализа на събитията и перспективитѣ за развитие -- първата часть, която бѣ изнесена на заседанието -- и конкретнитѣ задачи предъ организацията и нашето отношение къмъ промѣнитѣ въ Родината, върху които бѣ докладвано на вечерното заседание въ присъствието само на редовнитѣ делегати на конгреса. Бѣ изтъкнато, че динамиката на промѣнитѣ въ сателитнитѣ страни за първи пътъ даватъ реална възможность на народитѣ отъ Сръдна и Източна Европа да станатъ господари на своитѣ съдбини.

" Подкрепяни и насърдавани отъ Михаилъ Горбачовъ, тѣзи промѣни се дължатъ на редица външни и вътрешни фактори, между които изоставането на стопанската дейность на сателитнитѣ страни и СССР, увеличаващо се недоволство между населението, изостренитѣ национални и малцинствени противоречия, твърдата и решителна политика на Съединенитѣ Шати, водени презъ последнитѣ осемъ години отъ Роналдъ Реганъ -- убеденъ противникъ на насилието и диктатурата -- както и невѣроятното изоставане на съветската военна машина отъ съвременнитѣ изисквания на модерната технология.

" Режимътъ въ СССР, както и управницитѣ въ сателитнитѣ страни не сж повече въ състояние да управляватъ странитѣ си съ остарѣлитѣ и неподходящи методи отпреди 30 години. За тѣхъ въпросътъ за преустройство е решаващъ, а чрезъ гласността се надѣватъ да привлечатъ народитѣ на своя страна. Безъ да иматъ намѣрението да се откажатъ отъ властта и да отстъпятъ своитѣ привилегии, управницитѣ въ източно-европейскитѣ страни въ сящото време предоставятъ реална възможность на управляванитѣ отъ тѣхъ народни маси да се обединятъ въ името на общитѣ си интереси и да се освободятъ отъ гнета на една отдавна изживяла времето си система. Въ момента всичко зависи отъ желанието, готовността и настойчивостта на народитѣ.

"Успѣха на поляци, унгарци, чехи, словаци и германци насърдчава и нашия народъ въ желанието му да отстоява борбата си за свобода, демокрация и човѣшки и граждански права. Падането отъ властъ на Тодоръ Живковъ и фактическото легализиране на различнитѣ комитети за човѣшки, работнически, религиозни и интелектуални права поставя предъ българския народъ въпроси за които той само можеше да мечтае преди нѣколко години. Заедно съ това сега се създаватъ напълно реални възможности за установяване на правовъ и демократиченъ режимъ въ нашата страна."

За финансиитѣ на БНФ докладва подпредседателя на БНФ, инж. Александъръ Дърводѣлски, който е отговоренъ за финансиитѣ на организацията. Той спомена че за периода отъ май 1989 г./заседанието на ЦУС въ Бъфало/ до сега сж постъпили въ касата на организацията общо 10,020.95 амер.долари /до 1.XII.1989 г./, отъ които 3,500 долара сж внесени чрезъ д-ръ Ангелъ Тодоровъ отъ Торонто, а останалитѣ сж постъпили отъ дарители отъ САЩ и други страни.

Тѣ сж разпределени: за списание БОРБА -- 6,916.95 долара и за Фонда за съпротивата въ България -- 3,104 долара. Изразходвани сж били: за БОРБА и други административни разходи -- 5,177 долара и отъ Фонда за съпротивата -- 500 долара. Касовата наличностъ е 26,592 долара /вкл.банковия сертификатъ отъ 20,000 долара/. Следъ 1.XII.1989 г. сж постъпили около 1,500 долара, които не сж още заприходени.

Върху приходитѣ отъ членски вноски и административнитѣ разходи докладва касиера г-нъ Крумъ Радевъ.

Следъ кратки разисквания финансовитѣ доклади бѣха одобрени.

Състояха се общи разисквания въ връзка съ дейността на организацията и полученитѣ резултати. Изказаха се редица отъ делегатитѣ, които казаха, че въпреки труднитѣ условия и факта че БНФ не получава никакви помощи нито субсидии отъ никъде и се издържа само съ даренията и вноскитѣ на нашитѣ членове и съмишленици, издаването на БОРБА въ продължение вече на 35 години, организационнитѣ прояви на отдѣлнитѣ клонове, разрастването на нашата дейностъ -- специално въ Калифорния -- непрекъснатото поддържане на връзката съ всички наши клонове и представителства въ всички свободни страни и въ Родината, утвърждаватъ че БНФ е и продължава да бѣде и днесъ най-мощната, популярна и активна българска емигрантска организация.

Следъ приключване на разискванията се даде почивка за вечеря и се насрочи второто заседание за 7:30 часа вечерята.

Вечерното заседание на Конгреса бѣ посветено на вътрешнитѣ организационни проблеми и нашата предстояща дейностъ въ връзка съ събитията въ България: открили възможности за реализиране на целта, която БНФ преследва повече отъ 40 години.

Обширенъ докладъ бѣ изнесенъ отъ Председателя д-ръ Николай Г.Алтѣнковъ, който следъ като се спря изключително върху създалитѣ се възможности за политическа дейностъ въ Родината призова да започнемъ пренасянето на нашата работа вътре въ страната съ огледъ на установяването на БНФ като една политическа организация въ България, която да отстоява интереситѣ и възжеланията на цѣлокупната ни нация. Той предложи незабавното отиване въ страната на частъ отъ ръководството, които да бѣдатъ натоварени съ организиране на основитѣ на нашата дейностъ тамъ и заяви, че ако БНФ го натовари съ задачата да отиде въ България, и следъ свързването му съ нашитѣ приятели и съмишленици отпочне нашата редовна работа, той е готовъ да приеме тази задача.

Д-ръ Иванъ Дочевъ -- единъ отъ основателитѣ на БНФ и председателъ на организацията повече отъ 35 години, сега почетенъ неинъ председателъ, заяви, че още отъ 1947 година, когато БНФ бѣ основанъ, неговата задача е била и си остава водейки борбата за свобода да подготви условията щото при първа възможностъ да се пренесе дейността на организацията въ България, където е и нейното мѣсто. Работата и живота въ емиграция сѣ временни -- ролята която БНФ има да играе е въ Родината и сега момента за нейното реализиране настъпва. Д-ръ Дочевъ предложи всички делегати да се изкажатъ по тоя въпросъ за да може да се вземе правилно решение съ участието и отговорността на всички насъ.

Откриха се разискванията по този така важенъ исторически въпросъ и се изказаха всички делегати. Последенъ взе думата д-ръ Алтънковъ, който даде редица разяснения и обяснения по повдигнати въпроси. Въ резултатъ на разискванията и изказванията се направи конкретно предложение: БНФ да започне да пренася дейността си въ България и да се изпрати председателя на организацията и други членове на ЦУС, които биха могли да приематъ тази задача, да отидатъ въ България и да поставятъ началото на нашата дейностъ тамъ. Предложението бѣ прието съ абсолютно мнозинство. **ТОВА РЕШЕНИЕ, КОЕТО СЕ ВЗЕ КАТО РЕЗУЛТАТЪ НА ЧЕТИРИДЕСЕТЪ ГОДИШНАТА ДЕЙНОСТЪ НА Б.Н.Ф. И НОВИТЪ ПОЛИТИЧЕСКИ СЪБИТИЯ ВЪ РОДИНАТА Е И С Т О Р И Ч Е С К О РЕШЕНИЕ НА Б.Н.Ф., КОЕТО Е НАЧАЛОТО НА НОВИЯ ЕТАПЪ ВЪ НАШАТА ДЕЙНОСТЪ.**

Заседанието се закри следъ полунощъ и се определи следващото, трето заседание да бѣде на следния день, недѣля, въ 9 часа сутринта.

Третото заседание изслуша доклада на комисията по резолюцията отъ името на която д-ръ Алтънковъ направи предложение за приемане на новата резолюция. Следъ разисквания, въпроси и пояснения, се установи окончателния текстъ и съ пълно единодушие бѣ приета следната

РЕЗОЛЮЦИЯ

1. Отчитайки политическитѣ събития въ България и приветствувайки борбата на нашия народъ за установяване на правовъ режимъ, който ще гарантира човѣшкитѣ и граждански права на всички българи, Конгреса реши да започне пренасянето на дейността на Б.Н.Ф. въ България;
2. Опълномощава се председателя на Б.Н.Ф. и толкова членове на Ц.У.С. колкото сѣ необходими да заминатъ лично въ България веднага щомъ това е възможно и установявайки връзка съ нашитѣ подрѣжници и съмишленици да поставятъ основитѣ на дейността ни въ България;
3. Изказва подкрепата си на всички сродни намъ политически групи и организации, които водятъ борба за възтържествуването на върховнитѣ български идеали и за пълната свобода, демокрация и националенъ суверенитетъ;
4. Декларира неотклонната си вѣрностъ къмъ принципитѣ на свобода, демокрация и национална независимостъ, заявявани и отстоявани отъ Б.Н.Ф. отъ деня на основаването му преди 42 години;
5. Да стори всичко възможно щото решенията на XXI исторически конгресъ на Б.Н.Ф. да се доведатъ до широкото знание на всички българи по цѣлъ свѣтъ и въ Родината.

Следъ приемането на резолюцията се пристѣпи къмъ разглеждането на предложението направени отъ делегатитѣ. Д-ръ Алтънковъ направи предложение да бѣде освободенъ отъ редактирането на списание БОРБА поради предстоящото му заминаване за България и предложи Георги Лазовъ да бѣде натоваренъ съ

редактирането на списанието. В европейската редакция на БОРБА въ бждеще -- отъ следния брой на списанието ще бжде комбинирана съ другитѣ материали въ едно единствено издание, което ще се публикува въ специални броеве за Родина-та. По това предложение станаха продължителни разисквания и чрезъ гласуване, съ мнозинство, се прие предложението на д-ръ Алтънковъ.

Д-ръ Алтънковъ сящо предложи да се издаде второ издание отъ програмната ни брошура "Ние и утрешна свободна България", което да отрази станалитѣ промѣни въ Родината и сящевременно бжде съкратено и по-конкретно. Следъ разисквания се реши да се издаде второ, преработено издание, текста но което ще бжде оточненъ следъ предложения и разисквания отъ редакционния комитетъ.

Съ огледъ на предстоящата ни дейность въ България д-ръ Алтънковъ постави въпроса за неотложното набиране на средства, които сж много необходими. Изказаха се много отъ делегатитѣ, които изразиха пълно съгласие съ тази акция. Д-ръ Ангелъ Тодоровъ предложи да откриемъ подписката веднага, на това заседание чрезъ личенъ примѣръ. За 10 минути бѣха събрани надъ 10,000 долара, следъ което се реши да избере специална финансова комисия която да работи постоянно за набиране на средства. Избрани бѣха: д-ръ Иванъ Дочевъ, д-ръ Николай Алтънковъ, д-ръ Ангелъ Тодоровъ, Петъръ Прешленковъ, Любенъ Кунчевъ и Никола Теневъ.

Направи се предложение съ огледъ на порастналитѣ изисквания предъ Б.Н.Ф. да се увеличи членската вноска на 100 долара годишно. Следъ изслушани аргументи "за" и "противъ" мнозинството реши да увеличи членската вноска.

Като последна точка отъ дневния редъ се даде думата на номинационната комисия да предложи новия управителенъ съветъ на Б.Н.Ф. за следващитѣ две години. Отъ името на комисията докладва г-нъ Цоню Градинаровъ. Той прочете предложената листа за Изпълнителенъ комитетъ на Ц.У.С., Контролна комисия, Разширенъ съставъ на Ц.У.С., редакционния комитетъ на списание БОРБА и предложи увеличаването на броя на трѣститѣ на фонда БОРБА отъ три на петъ души. Размѣниха се мисли, направиха се предложения и накрая съ пълно единодушие Конгресътъ избра следващитѣ ръководни органи:

Председателъ на Б.Н.Ф.	Д-ръ Николай Г.Алтънковъ
Замѣстникъ Председателъ	Инж.Ангелъ Гъндерски
Подпредседателъ	Д-ръ Ангелъ Тодоровъ
Подпредседателъ	Инж.Александъръ Дърводѣлски
Секретаръ	Д-ръ Стефанъ Станевъ
Касиеръ	Г-нъ Крумъ Радевъ
Съветници	Миро Герговъ, Тодоръ Тодоровъ, Цоню Градинаровъ и Д-ръ Величко Велевъ.
Гореизброенитѣ представляватъ Изпълнителния комитетъ на Б.Н.Ф.	
Контролна комисия	Димитъръ Николовъ, председателъ Петъръ Николовъ и Петъръ Кирковъ, членове.

Членове на редакционния комитетъ на списание БОРБА

Д-ръ Иванъ Дочевъ, Д-ръ Николай Алтънковъ, инж.Александъръ Дърводѣлски и Георги Лазовъ - редакторъ.

Членове на трѣститѣ на фондъ БОРБА

Инж.Александъръ Дърводѣлски, Д-ръ Иванъ Дочевъ, Д-ръ Ангелъ Тодоровъ, Никола Янакиевъ и Цоню Градинаровъ.

Членове на Ц.У.С. - разширенъ съставъ:

Георги Лазовъ	- Германия	Д-ръ Илия Поповъ	- Бразилия
Инж.Георги Поповъ	- Зап.Берлинъ	Живко Сребровъ	- Австралия
Стефанъ Кашевъ	- Турция	Йосифъ Загорски	- Швейцария
Иванъ Ивановъ	- Испания	Михаилъ Нерезовъ	- Венецуела
Петъръ Цанковъ	- Холандия	Александъръ Будиновъ	- Франция
Никола Атанасовъ	- Швеция	Наско Бочевъ	- Бразилия
Атанасъ Георгиевъ	- Нова Зеландия	Енрико Делъ Белло	- Италия
Д-ръ Алфонсъ Максъ	- Уругвай	Петъръ Петровъ	- Австралия
Владимиръ Дундовъ	- Франция	Лука Арсовъ	- Ниагара Фолсъ, Канада
Петъръ Банковъ	- Монреалъ, Канада	Д-ръ Иванъ Добревъ	- Ванкуверъ, Канада
Д-ръ Асенъ Дърводѣлски	- Илиноисъ	Емилъ Атанасовъ	- Ню Йоркъ
Симеонъ Саръивановъ	- Вашингтонъ	Никола Марковъ	- Флорида
Георги Антоновъ	- Аризона	Димитъръ Бойковъ	- Калифорния
Валери Юрдановъ	- Охайо	Симеонъ Семовъ	- Южна Каролина
Маринъ Мариновъ	- Калифорния	Петъръ Прешленковъ	- Флорида

Отъ името на всички избрани ръководители Председателя на Б.Н.Ф., Д-ръ Николай Алтънковъ благодари на делегатитѣ за изказаното довѣрие и заяви че ръководството ще направи всичко възможно да изпълни възложената му задача съ достоинство.

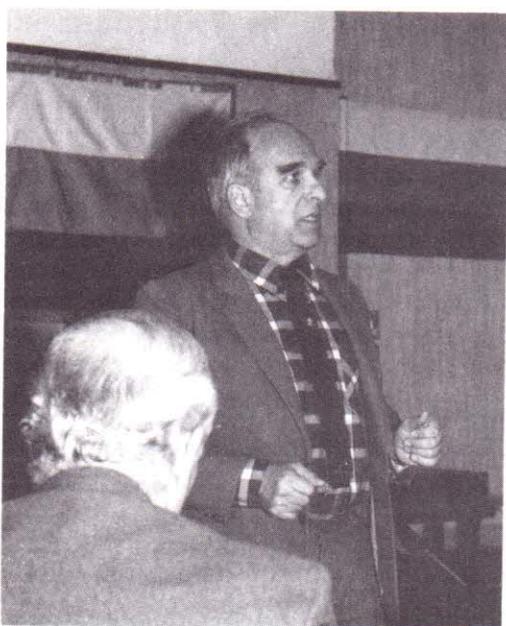
Съ това бѣ изчерпанъ дневния редъ на Конгреса. Председателстващиятъ д-ръ Иванъ Дочевъ следъ като благодари на делегатитѣ и гоститѣ за проявения интересъ и за усилията положени за довеждане работата ни до успѣшенъ край съ думитѣ **ДА ЖИВѢЕ УТРЕШНА СВОБОДНА БЪЛГАРИЯ**, закри конгреса въ 12:30 часа следъ обѣдъ и събщи че следъ Пресъ конференцията насрочена за 1 часа следъ обѣдъ ще се състои публично събрание, а следъ това -- братска вечеря въ близкия ресторантъ "Рицъ".

Въ 2:30 часа следъ обѣдъ въ голѣмата зала на О-Хара Хотелъ се състоя среща-събрание на което бѣше поканена емиграцията въ Чикаго. Залата бѣ препълнена съ емигранти, които бѣха дошли да чуятъ за последнитѣ събития въ Родината и да се осведомятъ за решенията на Конгреса.

Инж.Дърводѣлски откри събранието съ подходящи думи. Пръвъ говорител бѣше почетния председател на Б.Н.Ф., д-ръ Иванъ Дочевъ. Въ възторженото си слово той припомни, че въ минали среци и събрания е заявявалъ, че макаръ и въ напреднала възраст той вѣрва че ще види свободна България и това вече се очертава на хоризонта. Залата гръмна отъ овации.

Втори говорител бѣ д-ръ Христо Сватовски, гостъ на конгреса и важенъ дѣецъ на НЛЗЧП въ България. Той обясни на присъстващитѣ същността на дейността на Дружеството и очерта тежкитѣ условия при които опозицията е принудена да работи въ Родината. Следъ словото си, което се посрещна съ голѣмъ интересъ д-ръ Сватовски даде подробенъ отговоръ на много отправени въпроси къмъ него отъ страна на присъстващитѣ на срещата.

Следъ това се прожектира видео-филмъ приготвенъ отъ г-нъ Петъръ Прешленковъотъ Флорида, съ който се показа борбата на нашия народъ за свобода и демокрация презъ последнитѣ месеци: всички демонстрации и митинги, както и заседанията на Народното събрание въ Софя. Всички останаха много

Д-ръ Христо Сватовски

ИСТОРИЧЕСКИ КОНГРЕСЪ с който Б.Н.Ф. навлиза въ единъ новъ етапъ на развитието си: решителната фаза за извоюването на свободата и новия демократически режимъ въ нашата страна.

Новия клонъ на Б.Н.Ф. въ Кжна Калифорния

По инициатива на г-нъ Петъръ Кирковъ и съ одобрението на Председателя на БНФ, д-ръ Алтънковъ, на 26.XI.1989 г. въ гр.Хисперия, Калифорния, бѣ свикано събрание на отчетенитѣ членове на организацията живущи въ Ривърсайдъ Каунти, обхващашо градоветѣ Сънъ Сити, Хеметъ, Боманъ, Бенингъ и Палмъ Спрингзъ. Откри събранието г-нъ П.Кирковъ, представителя на БНФ за Кжна Калифорния, като изтъкна необходимостта отъ образуване на новъ клонъ поради нарастването на броя на членоветѣ въ този районъ, за по-ефикасно водѣне на борбата противъ комунизъма и за по-добъръ контактъ между членоветѣ. Поради отдалеченостъ отъ Лосъ Анджелесъ скоро ще се образуватъ клонове и въ Санъ Диего и Оранджъ Каунти.

За председател на новообразувания клонъ единодушно бѣ избранъ г-нъ Маринъ Мариновъ, дългогодишенъ членъ на БНФ и бившъ касиеръ на клонани въ Лосъ Анджелесъ. Следъ попълване на ръководството на клонани г-нъ Мариновъ благодари за оказаното му довѣрие и отправи апелъ къмъ всички да издирятъ нашитѣ съмишленици и ги поканятъ да се отчетатъ, картотекиратъ и включатъ въ редоветѣ на Фронта като организирани членове.

Следъ закриване на събранието същия покани присъстващитѣ въ дома си на лека закуска и чаша вино. Пиха се наздравизи за успѣха на Дѣлото и за здравето на почетния председател д-ръ Иванъ Дочевъ и Председателя д-ръ Николай Алтънковъ, съ пожелание да сѣ живи и здрави, да ни водятъ до пълния погромъ на комунизъма и Освобождението на милата ни Родина.

Дописникъ Руменъ Николовъ

ПИСМА НА ЧИТАТЕЛИТЕ

Приятели,

Благодаря за всеотдайността и подвига ви. Чутовно е да устоиш на поста си, на същия заветъ въ такава политическа обстановка въ продължение на повече отъ 40 години.

Списанието е не само ценено, но и търсено. Удоволствие и интерес -- отъ уводната, дълбоко обмислена и прозорлива статия на д-ръ Николай Г. Алтънковъ до последния редъ на последната страничка. Прекрасно е зачитането на дѣлата, личнитѣ качества и достоинства на съратниците. Ако Богъ е решилъ -- следъ ешалонътъ отъ скромни, но решителни, оцѣлили емигранти, къмъ Отечеството ще потегли и друга процесия -- на достойнитѣ мъртавци, чиито кости желаятъ да почиватъ въ България.

Съ скромниятъ ми материаленъ приносъ, Ваша В.Д.С., Бронксъ, САЩ.

Скъпи приятели,

Пише ви свещеникъ Викторъ Петковъ Ивановъ отъ гр.София. Успѣхъ да излезна отъ България и ето вече осемъ мѣсеци дишамъ свободно. Намирамъ се въ гр.Пасау въ Г.Ф.Р. Получихъ ноемврийския брой на БОРБА -- приветствувамъ ви и ви подкрепямъ въ всичко. Ще се радвамъ ако мога да ви сътруднича и дамъ своя приносъ за освобождението на България. На ваше разположение съмъ! Желая да получавамъ редовно списанието. Моля ви, не ме забравяйте!

Богъ да благослови вашъ и нашата обща БОРБА!

Искрено вашъ, отецъ Викторъ, Г.Ф.Р.

Драги сънародници,

Изпращамъ 50 ДМ срещу абонамента за списанието. Желая да дойда въ САЩ или Канада. Кой би ме поканилъ на гости?

Ваша С. Х.

/адреса е на разположение. Обърнете се къмъ редакцията/.

Драги господа редактори,

Борбата която вие започнахте отъ момента когато руската большевишка папачъ окупира България на 9.9.1944 г. и съ т.н. "безкръвна революция" даде властта въ ръцетѣ на нехранимайковцитѣ и некадърниците, Вие -- БОРБА продължихте безкористно и съ чистата свѣта любовъ къмъ Родина и народъ и никаква сила на должностъ, подлостъ и клевети не можа да ви спре или уплаши.

Съ факти и дописки, статии и стихотворения писани отъ правнуцитѣ на Левски, Раковски, Ботевъ и нашитѣ възрожденци, Вие продължихте и продължавате до близката победа на Освобождението. Отецъ Паисий събра и написа нашата забравена история отъ петъ вѣка. Вие не позволихте да бжде погребана за петъ десетилетия.

БОРБА е била и продължава да бжде най-голѣмиятъ врагъ и кошмаръ на властващиятъ комунизъмъ въ България. Това е единствениятъ таралежъ съ многото бодли за тѣхъ и за нѣкои отъ нашитѣ политически емигранти. Много отъ васъ починаха, но свѣтото дѣло за Освобождението не умря. Други ги замѣстиха и борбата продължи и продължава. Както бѣше написано на нашитѣ стоманени сабли СЪ НАМИ БОГЪ.

Вашъ, Б.К.Калифорния, САЩ

Драги приятели,

Съ настоящата бележка ви изпращамъ една малка сума да не отива писмото праздно, а презъ априлъ ви бѣхъ изпратилъ чекъ за 30 долара за който получихъ разписка. Това е за борбата противъ вѣшкарската партия, която преди скоро половинъ вѣкъ донесе вѣшките отъ Сибирь и ги развѣди на балкана. Но сега вече се вижда по всичко, че сж въ голѣмо отстъпление подъ натиска на западнитѣ държави, които ги принудиха икономически и политически за бързото имъ отстъпление.

Драги сънародници, моя животъ повече отъ две трети е прекаранъ въ борба противъ комуниститѣ започната отъ първото показване на вѣшкаритѣ въ нашата страна. Два пѣти дадохъ клетва предъ трицвѣтното знаме че ще пазя страната отъ външни и вътрешни врагове.

Желая на всички сънародници наскоро виждане въ свободната наша земя.
Вашъ А.П., Алберта, Канада

Драги уважаеми редактори,

БОРБА за октомврий 1989 г. е издържана и повишаваща духа на емиграцията и поробенитѣ ни събрата въ клета и нещастна България. Миналата вечеръ представиха на цѣлия свѣтъ демонстрациитѣ на българския поробенъ народъ и отговора на новитѣ народовластници. Другаря Тодоръ Живковъ, той е отговоренъ за всичко, "босъ", паша и царъ за 35 години! Бихъ желалъ новинаритѣ и вестникаритѣ отъ САЩ, Европа и свѣта да освѣтлятъ какъ е възможно да има "народни", некороновани Царе?

Пази Боже България!

Съ отличнитѣ ми почитания, Н.М., Южна Каролина, САЩ

Драги господа,

Съ голѣмо вълнение следя събитията. Нашата победа започва! Приятни празници и съ малка помощъ,

Сърдечно ваша, Н.К., Дюселдорфъ, Германия

Драги господа редактори,

Изпратете нѣколко броя отъ сп.БОРБА и ще ги предадемъ на нашитѣ българи глухи въ Европа и тѣ ще дадатъ нови адреси за нови абонати. Въ Европа има 30 глухи, живѣятъ за свободата. Наскоро време въ България ще бжде свободенъ народа отъ звѣрско комунистическо робство и да се махнатъ светскитѣ власти. Долу комунизъма и да живѣе свободна България.

Вашъ Т.Т./глухъ/, Цюрихъ, Швейцария

Драги редакторе,

Предайте нашитѣ поздравии на цѣлата колегия БОРБА и приежете нашето скромно дарение. Съ настѣпването на Коледнитѣ празници нека да ви бжде Честито Р.Хр. и Весела 1990 година. Напредъ и все напредъ къмъ подвизи и слава, на комунизъма последенъ день настава. До година въ свободна демократическа Родина. Винаги вѣрни въ борбата,

Ваши Т.Л. и Р., Ниагара, Канада

Драги господа,

Единъ голѣмъ българинъ, д-ръ Паприковъ не можа да доживѣе сгромолясването на продажния комунистически режимъ. Азъ знамъ, че сега сте пълни съ нова енергия сега следъ тѣзи нови събития. На всички въ редакцията из-

пращамъ моитѣ сърдечни пожелания. Богъ да ви пази живи и здрави.

Народния представител /ако е такъвъ/ Димитъръ Станишевъ, прави следнитѣ изказвания предъ Народното събрание: "Предвидъ на това, че амнистия се дава за престъпления извършени въ миналото, сериозна трудностъ представлява връщането на "конфискуванитѣ" имоти. Затова тѣ нѣма да се връщатъ".

Крадеца вика, дрѣжете крадеца!

Може би т.н.народенъ представител живѣе въ нѣкой отъ заграбенитѣ имоти, които той нарича "конфискувани". Тѣ заграбиха имотитѣ и ги раздадоха на вѣрнитѣ си агенти и предатели. Защо не? Тѣ не сж работили за тѣхъ!

Съ почитъ, А.Т., Зап.Германия

Уважаема редакция,

Получихъ последния брой на БОРБА, който много ми хареса. Благодаря на редакцията за хубавитѣ и съдържателни броеве. Азъ съмъ утѣренъ, че нашата БОРБА въ скоро време ще излиза въ милионенъ тиражъ въ свободната ни Родина. Свободата е близко, но точно сега трѣбва да натиснемъ на тия що не даватъ най-силно. Изпращамъ 20 долара въ подкрепа на БОРБА.

Вашъ, Б.Б., САЩ

Драги Алтънковъ,

Весела Коледа и много радостъ и щастие на тебъ и близкитѣ ти! Ние въ България сме добре, сега вече можемъ да пишемъ и да се обаждаме по телефона /докога не се знае!/. Всички останали наши хора те приветствуватъ. Имай предвидъ, че вашата БОРБА прониква и тукъ. Особено сега ни е много необходима. Поздрави на д-ръ Дочевъ и всички васъ.

Вашъ, Г.Д.Ч., София, България

Уважаеми госпожи и господа,

Честито ви Р.Христово и новата 1990 г. Дано тя бѣде по щастлива и осъществи и най-скѣпитѣ ви мечти за освобождението на нашата Родина. Става на въпросъ да се подкрепи списанието БОРБА. Финансово това е хубаво. Но моята пенсия е много малка: 900 ДМ, а за наемъ плащамъ 550 марки и другото за живѣене. Съжалявамъ много, ако обичате изпращайте списанието.

Съ почитъ, М.Т., Зап.Германия

Уважаеми господа,

Азъ съмъ емигрантка отъ 1979 г. Много късно избѣгахъ отъ комунистическия рай, по-рано не можахъ да сторя това. Моятъ мъжъ бѣше градски съдия но почнаха да го гонятъ понеже не обичаше комуниститѣ. Следъ като го изпѣдиха като съдия стана адвокатъ и имаше доста работа, но и тукъ комуниститѣ го гонеха. Казваха на всѣки който търсеше моя мъжъ за защита, че ако го взематъ като адвокатъ ще загубятъ дѣлото. Това му разстрои здравето. Азъ самата бѣхъ изпращана на лагеръ. Предлагаха ми въ милицията да имъ стана сътрудникъ. Азъ обаче си казахъ, че никога нѣма да видя чужбина, но нѣма да бѣда непочтена. И затова вмѣсто преди 30 години дойдохъ преди 10 години. Азъ съмъ на 65 год., а мъжътъ ми е на 70 год. Тукъ въ Франция е трудно да се устрои човѣкъ. Трѣбва да се окуражи опозицията въ България за да могатъ да взематъ властта отъ тѣзи гадове.

Желая ви успѣхъ въ дѣлото и скорошно освобождение на нашата Родина.

Съ почитъ, Л.Р., Парижъ, Франция

Уважаеми господа,

Най-напредъ искамъ да ви поздравя за упоритостта и куражътъ който имате вършейки тази възвишена и полезна дейност -- поддържане духътъ на българитъ въ чужбина. За жалостъ обаче събитията въ източно-европейскитъ страни показватъ, че българския народъ въ страната, следъ 40 годишно робство е толкова още напласенъ и безъ духъ, че е забравилъ дори вкусътъ на свободата. Да се надѣваме, че вирусътъ на бунта отъ Полша, Чехословакия и Германия ще премине и въ нашата хубава и така скъпа България.

Съобщавамъ ви скръбната вестъ, че на 26 ноемврий 1989 г. внезапно почина въ Парижъ нашиятъ съотечественикъ, съмишленикъ и приятель Константинъ Басмаджиевъ, роденъ въ 1913 г. въ Горна Орѣховица. Богъ да го прости и вѣчна му паметъ.

Вашъ, Е.Д., Парижъ, Франция

Многоуважаеми господа,

Много бихъ желалъ да получавамъ вашето чудесно списание. Много ми е неудобно, че въ момента не съмъ въ състояние да ви изпратя нѣкакъвъ чекъ тъй като съмъ новъ емигрантъ и материалното ми положение не е много цвѣтущо. Това обаче ще направя въ най-скоро време, като се надѣвамъ, че така ще дамъ моятъ скромненъ приносъ въ свещената борба срещу най-жестоката и цинична тирания създадена нѣкога отъ човѣка -- комунистическата. Вашето списание е отлично! Продължавайте съ още по-голѣмо усърдие да се борите съ най-силното оръжие -- словото -- и смѣя да се надѣвамъ, че нѣма да е далечъ деня когато свободата отново ще изгрѣе надъ многострадална майка България.

Много ви моля, ако имате и нѣкакви други материали изпрашайте ми ги. Всичко свързано съ вашата дейностъ живо ме интересува. Специални поздравии на г-нъ Иванъ Дочевъ.

Вашъ, И.М., Италия

† СКРЪБНИ ВЕСТИ

На 21 октомврий 1989 г. почина въ Мюнхенъ, Германия, известниятъ български националенъ деятелъ, публицистъ, авторъ и журналистъ, нашъ съмишленикъ и сътрудникъ

С Т Е Ф А Н Ъ П О П О В Ъ

Той посвѣти цѣлия си животъ въ служба на Родината, но за жалостъ неможа да я види свободна. Нему принадлежатъ думитъ "Всѣка емиграция се заврѣща въ страната си". Въпреки всички превратности на съдбата, вѣрата му въ свѣтлото бѣдеше на българския родъ остана неизмѣнна.

Вѣчна да бѣде паметта на нашия приятель, съмишленикъ и сътрудникъ Стефанъ Поповъ.

БОГЪ ДА ГО ПРОСТИ!

Въ Ла Пазъ, Боливия, презъ месецъ септемврий 1989 почина

И Л И Я М А Т Е В Ъ

Представителъ на Б.Н.Ф. за Боливия, членъ на разширения съставъ на ЦУС и активенъ борець за свободата на нашия народъ и България.

Богъ да го прости и вѣчна да бѣде паметта му!

ИСТОРИЧЕСКИ ДОКУМЕНТЪ

/Това е препечатка отъ оригиналния ПРИЗИВЪ за митинга на 18 ноемврий 1989 г. въ София, свиканъ отъ представители на групитѣ на съпротивата. Оригиналния стилъ и правописъ сж напълно запазени за автентичностъ/

ПРИЗИВ

Граждани,

Проведеният на 10.11.1989 г. пленум на ЦК на БКП дава шанс за начало на реални промени в страната. Дали това ще стане, зависи не само от комунистическата партия, а и от позицията на обществените сили и народа. Съдбата на родината е и наша съдба. Всички ние трябва да бъдем чути!

Още не знаем цялата истина за реалното положение на страната. След десетилетия мълчание искаме пълна гласност за действителното състояние на обществото. Всички чувстваме затягането на една икономическа, политическа и нравствена криза. Магазините се изпразват, а хората обезверяват. Прибавиха се и етнически напрежения, разделящи и смразяващи част от населението. Няма ли виновни за това?

Нека се определи конкретната ОТГОВОРНОСТ за продължителния застои и криза в страната и се извършат необходимите КАДРОВИ ПРОМЕНИ. Новото време иска нови хора! Но преди всичко участието на всеки.

За да има истинско народовластие, трябва първо да се осигурят ГРАЖДАНСКИТЕ СВОБОДИ – на словото, печата, събранията и сдруженията. Те са основата на плурализма в гражданското общество. Нека законът, а не производът на властниците определя кое е забранено. Нека средствата за информация са достъпни за всяко мнение! Нека единомишлениците се обединяват да търсят и казват това, което мислят. Нека има равноправен диалог между гражданите и държавата по всички въпроси!

Смятайки решението за освобождаване на Т.Живков за значима стъпка към промяна, ние, представители на българската общественост и независими сдружения се ОБРЪЩАМЕ КЪМ ВАС.

На 18 ноември 1989 г. от 11 ч. на площад "Александър Невски" свикваме

МИТИНГ

на гражданите.

Нашият призив е:

1. Да подкрепим решението на пленума, като първа стъпка към обнова.
2. Да изразим нашите искания за радикална демократична промяна.
3. Да проявим високо гражданско съзнание, да не допуснем нарушаване на обществения ред!

ГЛАСНОСТ, СВОБОДА, ДИАЛОГ, ОТГОВОРНОСТ за кризата.
Промяна сега!

Демокрация днес!

Гласност веднага!

Инициативен комитет за провеждане на митинга:

Анжел Вагенщайн, Марко Ганчев, Кирил Василев, Петър Берон, Румен Воденичаров, Вероника Николова, Георги Мишев, Константин Тренчев, Петър Слабаков, Бойко Пройчев, Чавдар Кюранов, Стефан Гайтанджиев, Христо Ганев, Любомир Собаджиев, Алексей Шелудко, Александър Мила-нов, Иван Николов, Христофор Събев, Вяра Николова, Стефан Продев.

БОРБАТА НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОДЪ Е БОРБА НА ВСЪКИ БЪЛГАРИНЪ!!!

ЕВРОПЕЙСКА РЕДАКЦИЯ

БЪРБА

Ние сме въ времето
и времето е въ насъ.

Василь Левский

ИСТИНСКОТО ВРЕМЕ ЗА БЪЛГАРИЯ

Изтерзаниятъ български народъ успѣ най-сетне да отърси отъ здра-
вата си снага паразитствуващия 35 години диктаторъ и неговитѣ най-
приближени слуги. Приключи етапътъ на тоталитарната диктатура - най-
мрачниятъ, най-мъчителниятъ и най-вредоносниятъ периодъ въ българска-
та история отъ освобождението отъ турско робство до днешни дни.

* * *

КАКВО СТРУВАШЕ ТОЙ НА НАШИЯ НАРОДЪ?

СТРУВАШЕ му икономическото изоставяне и непрекословно подчинение на чужди интереси; на развитието на земедѣлието, промишлеността, науката, техниката и технологията - въ посока обратна на свѣтовния прогресъ.

Струваше му отдалечаването отъ истината за историята, отъ усъвършенствуването на правовата система въ цѣлата ѝ сложностъ, отъ напредъка въ областта на другитѣ хуманитарни науки. Изкуството бѣ сведено до величаене на застоя и авторитарния тоталитаризъмъ или - то се потапяше въ полусъня и блѣновецѣ на символизма, изживѣвайки се само тамъ свободно отъ цензурата. Литературата и журналистиката бѣха най-силно развратени. Тѣ станаха, като цѣло, най-вѣрнитѣ слуги на антинародната власть. Малцина творци останаха вѣрни на себе си и не се оставиха да бждатъ купени отъ тиранитѣ Г. Димитровъ, В. Коларовъ, В. Червенковъ и Т. Живковъ - особено отъ последниятъ, най-опитниятъ търговецъ на души въ българската история. Всички тия неподкупни представители на честното българско име, нашиятъ народъ ще споменава въ вѣковетѣ.

Тази еднолична диктатура струваше на българитѣ отдалечаване отъ европейската културно-историческа традиция, въ която вкладъ имахме още отъ времето на Борисъ I Покръстителъ, Симеонъ Велики и Калоянъ, и презъ Възраждането.

АНАХРОНИЗЪМЪ бѣше и парадокса, Българската Православна църква да се ръководи въ края на двадесетото столѣтие отъ бивши "комсомолци" и сегашни комунисти, които внѣсоха бацила на разложението въ нейния организъмъ.

Бѣха на границата на формално унищожение Българската католическа църква и Българската евангелска църква. Даже и презъ периода 1984-1989 г. агентитѣ отъ държавна сигурностъ продължаваха да инфилтриратъ тѣзи три духовни институции, призвани да пазятъ и укрепватъ свободата на съвѣстта, религиознитѣ ценности и морала на българския народъ, и особено на младежта.

Цѣлата тази антинационална дейностъ на престаралитѣ се чужди агенти доведе българскиятъ народъ до нравственъ упадъкъ и го изправи предъ демографска катастрофа. Можемъ да сме благодарни, че макаръ и късно намѣрихме отново европейската магистрала и се вливаме въ потока устременъ къмъ бждещето.

* * *

СЕГА, въ този отговоренъ периодъ, българитѣ трѣбва да внимаватъ особено много и да наблюдаватъ напрекъснато, щото нито единъ сталинистъ да не остане въ положение да ръководи даже и единъ свой сънародникъ. Ако иска, тоя сталинистъ

нека ржководи себе си, но нито единъ българинъ! Ние прекарахме най-тежко изпитание. Не трѣбва да позволимъ повече да ни лъжатъ герои отъ народнитѣ приказки! Крайно време е да придобиемъ опитността на Хитъръ Петъръ.

И много важно обстоятелство! Следъ месеци, или година, нашето общество ще възвърне своитѣ правови норми. Която и партия или съюзъ да бждатъ управляващи въ България, тѣ трѣбва да обсъдятъ особено внимателно цената, която едно свободно общество плаща за свободата си. Всички ние трѣбва да бждемъ съ високо съзнание, че бичоветѣ на съвременността, които деградиратъ народитѣ - наркоманитѣ, проституцията и насилието не сж цената за свободата на нашия народъ. Твърде висока цена и прекалено дълго време плащаме, за да си позволимъ слабостта да плащаме тия три данѣка въ високия размѣръ, въ който ги изплащатъ нѣкои свободни народи. Въ тая трудна и сложна социална политика бждещитѣ правителства на свободна България ще трѣбва да се опратъ на безценната помощ на една нова, възродена, възстановила истинсиктѣ си функции Българска Православна църква, на независимата помощ на Българската католическа църква и на очистената отъ слуги на днешната властъ Българска евангелска църква. Своето мѣсто ще иматъ ислямското, юдейското и другитѣ вѣроизповедания, защищаващи общочовѣшкитѣ, които сж и Божествени ценности - истината, красотата и любовта.

* * *

КАКВИ СЖ НАШИТѢ НЕПОСРѢДСТВЕНИ ЗАДАЧИ?

Впускането въ мотивировки на тѣзи задачи е заемало достатъчно време въ миналото, затова е по-целесъобразно днесъ, при настѣпилата видмостъ на началото на края на наложената намъ тирания, да бждатъ тѣ само изредени и най-общо обосновани.

На първо мѣсто трѣбва да бждатъ легализирани всички неформални организации, създадени въ последнитѣ две години и всички нови партии, съюзи и групи, които се създаватъ!

На второ мѣсто трѣбва да бждатъ освободени всички политически затворници и едновременно да се обяви обща амнистия и реабилитация за политическитѣ присѣди издадени отъ тоталитарната и автократичната диктатура презъ 1945 година на безраздѣлното ѳ властуване надъ нашия многострадаленъ и търпеливъ народъ. Тѣзи два акта ще бждатъ една закѣснѣла, но подобра отъ никаква реабилитация. Тя ще е граждански поменъ за онѣзи около 100 хиляди българи загинали въ затвори, въ лагери, по роднитѣ мѣста и въ мъртвитѣ сибирски полета на съветския архипелагъ "ГУЛАГ". Тя ще ни подсети за обесенитѣ отъ "НАРОДНИТѢ СЖДИИ" демократи, националисти, земеделци, социалдемократи и независими; обесени, застреляни, оставили кости по кариери и уранови мини, пребити или просто безследно изчезнали. За тѣхъ сигурно ще се правятъ много филми, сериали и пиеси. За жалостъ, много отъ свидетелитѣ сж въ другия свѣтъ и баладитѣ за Арабаконакъ и Св. Недѣля, за "народния сждъ" и Бѣлене, за умъртвяването на българското село и за българскитѣ турци и помаци, ще се пишатъ и рисуватъ не отъ натура и не по паметъ на отдѣлния човѣкъ, а по паметъ на нацията.

ОСВЕНЪ юридическото възстановяване на личната честъ и достойнство на жертвитѣ, на тѣхното нравствено удовлетворение, другото значение на една бърза и мѣдра стѣпка на преходното управление ще бжде, че то ще се възприеме отъ народа ни като признаване на огромната вина на комунистическата система предъ България и ще смекчи реакцията на българина къмъ все още живитѣ извършители на тѣзи престѣпления. Защото тѣ сж престѣпници - престѣпленията имъ не сж само такива по наказателния кодексъ, тѣ сж и престѣпления противъ човѣчеството и човѣчността. Та нима заповѣдта за нахлуване въ Чехословакия не е военно престѣпление? Та нима геноцидътъ на българскитѣ турци и на помацитѣ не е престѣпление противъ човѣчеството? Та нима мрачнитѣ архиви на "КИНТЕКС" и "ДС" не съдържатъ стотици досиета на извършители на престѣпления противъ мира и военни престѣпления?

Ето, една такава всеобща амнистия е гаранция, че навлизаме и ние в Европа на третото хилядолетие, където всеки ще изповядва своята религия и ще носи своето име. Където всеки ще членува и гласува за своята партия, ще чете и ще пише в своя вестник, ще пътува в страната и извън нея, където му харесва. Ще ползува, той и децата му, и резиденциите в Воден и Смолян, Банки и Варна, Слънчев Бряг и Рила.

Това трябва да стане - и то ще стане; всичко това и много още неспоменато до тук. Народът ни не е по-лош от другите народи и заслужава тия права и свободи!

* * *

ДО КРАЯ на 1990 година трябва да бъдат проведени избори за ВЕЛИКО НАРОДНО СЪБРАНИЕ въз основа на ТЪРНОВСКАТА КОНСТИТУЦИЯ, като то, или българският народ чрез референдум да определи формата на управление на България.

Незабавно трябва да бъдат разформирувани главното управление на МВР отговарящо за БОРБАТА СРЕЩУ БЪЛГАРСКИЯ НАРОДЪ и да бъдат съкратени изцяло ВЪТРЕШНИТЕ ВОЙСКИ. Пограничните войски, силно съкратени, да се прехвърлят към МНО. Военното обучение в училищата незабавно да се прекрати. Армиите да се съкратят с 1/4.

МНО и МВР да бъдат поставени под пълен контрол на НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ и да се ръководят от цивилни лица.

* * *

ДО ТОГАВА ни предстоят месеци на изпити за зрелост, историческо чувство, национална отговорност и морална устойчивост. Новият период, който е пред нас е последният преди вливането ни в пълноводната Европейска река. Поради това в този период трябва да се възроди и изяви най-доброто от нашите материални и духовни постижения, за да сме достойни както за нашето многовековно минало, така и за следващото време, за което малко знаем.

Нашият девиз е: "Със България свободна и равнопоставена с другите народи - напред в вековете!"

Сами да се борим и да работим, за да ни помогне и Бог, щото този девиз да бъде нашата реалност още преди третото хилядолетие. Ние сме най-старата държавна формация, непрекъснато съществуваща в Стария континент. Българският народ е древен, талантлив, трудолюбив и добър - той заслужава своята добра съдба и гледа към нея.

Трябва да помним, че злото съществува винаги и главна национална задача трябва да бъде опазването от това зло във всичките му, особено замаскираните му форми. Така ще запазим трибагреника си чист и мястото си в бъдещия свят осигурено за нашите потомци - а за България -

ще почне да тече истинското време.

Д-ръ Христо Святоски - НДЗПЧ

СЪ ГОЛИ РЪЦЕ СРЕЩУ АВТОМАТИТЕ НА ДС? - СТИГА МАЙМУНДЖУЛУЦИ!

КРАЙ НА ЦИРКАДЖИЙСКИТЕ ПАЛЯЧОВЩИНИ НА БКП:

"ЦК-ПЛЕНУМИ", "ИЗКЛЮЧВАНИЯ И НАКАЗАНИЯ", "СВОБОДНИ ИЗБОРИ"

НА КРЪГЛАТА МАСА СЪ ОПОЗИЦИЯТА!

ЗА ОСИГУРЯВАНЕ НА СВОБОДАТА НА ИЗБОРИТЕ - НАЙ-НАПРЕДЪ:

ОРГАНИЗИРАНЕ НА ОПОЗИЦИЯТА - СЪЗДАВАНЕ НА РАВНИ ИЗХОДНИ ПОЗИЦИИ

ТОГАВА ИЗБОРИ!

ПО ТРЪНЛИВИЯ ПЪТЪ НА БЪЛГАРИЯ
1944 - 1989

Да извървимъ трънливия път на България отъ "двойното освобождение" до днесъ, да изживѣмъ мъченичеството на нашия народъ презъ изтеклитъ 45 години е едновременно дългъ и изпитание. Историческа повеля е да проследимъ стъпка по стъпка събитията въ нашата Родина, които я доведоха до днешното ѝ окаяно положение; да потърсимъ тѣхното потекло, по изначални зли помисли на властници по милостъ на чужда държава; да изобличимъ идеологически неизбѣжната пропастъ между тѣхнитъ думи и дѣла. По дългъ трѣбва да се подложимъ на това изпитание като мисловно съизстраждане на едно почти полустолѣтно действително угнетителство.

Потекло на новото иго

По починъ на Българската Комунистическа Партия (БКП) въ Москва е създаденъ Отечественъ Фронтъ (ОФ) съ програма, съставена и приета отъ Задграничното бюро на БКП, подъ ръководството на Георги Димитровъ, и оповестена по Радио Москва на 17 юлий 1942. Основното съдържание на програмата е присъединяването на българския народъ къмъ Съветския Съюзъ, съ всички последици, които не бѣ нужно да се изброяватъ. Не се говори за социалистически задачи, нито пъкъ за бъдещата диктатура на пролетариата въ България. По думитъ на самия Г. Димитровъ, програмата поставя като най-близка и централна задача свалянето на правителството, създаване на ОФ-правителство, което щѣло да осигури "независимо политическо и икономическо развитие на България". Програмата е "практическа общо-национална демократическа платформа" на БКП "презъ време на войната за освобождение на страната отъ фашизма и германската окупация".

Замисленъ като "обединение на патриотичнитъ и демократични антифашистки сили на българския народъ", ОФ едва презъ августъ 1943 успѣва да привлече къмъ комуниститъ-учредители още "лъви земеделци" и политическия кръгъ "Звено".

Въ програмата правителството се окачествява като "антинародно монархо-фашистко". Страната е "окупирана отъ Германия". Преди години БКП уреди въ София симпозиумъ по въпроса за положението на България презъ време на войната. Много и разгорещено се разискваше по тѣй наречената "окупация". Мнозинството въз-

прие мнението, че България е била презъ всичкото време суверенна държава, не е била подлагана на чужда окупация. Въ настоящето само вѣчно вчерашнитъ поддържатъ възгледа, че въ България изобщо е имало нѣкога фашизмъ или монархо-фашизмъ.

Исторически дветъ предпоставки за образуване на ОФ отпадатъ. Тѣ сѣ само измисленъ предлогъ на БКП.

ОФ влиза въ действие презъ августъ 1943 като коалиция отъ БКП, която и въ политически най-благоприятни за себе си времена не надмина числото 30 хиляди; "лъвитъ земеделци" бѣха БЗНС "Пладне", подъ ръководството на Д-ръ Г. М. Димитровъ, Коста Тодоровъ и др., който представляваше само частица отъ земеделцитъ въ БЗНС подъ ръководството на Димитъръ Гичевъ и Вергилъ Димовъ. **З в е н о** не бѣше нѣщо повече отъ единъ кръгъ, както само се назоваваше. За нѣкакво "всенародно антифашистко движение" и дума не може да става!

На 2 септемврий 1944 г. въ София се образува ново правителство, съ министъръ-председателъ Константинъ Муравиевъ, бившъ министъръ въ кабинетъ, начело съ Александъръ Стамболийски. Въ правителството влизатъ представители на БЗНС-"Врабча 1" (Гичевъ - Димовъ), Демократическата партия, Народната партия ("народняшката"). Като министри безъ портфейлъ влизатъ Никола Мушановъ, Димитъръ Гичевъ, Атанасъ Буровъ - водителитъ на третъ споменати партии. Новото правителство съ неумолимостъ създаде всички предпоставки, и безкомпромисно възстанови пълна демо-

кратично управление. На 9 септември нѣмаше нито авторитарно, нито монархофашистко, а напълно демократично управление съгласно Търновската конституция. На тази дата бѣ свалено едно демократично правителство, каквото се предвижда отъ Търновската конституция, една отъ най-свободолюбивитѣ въ Европа, и което представляваше огромното мнозинство на българския народъ.

Отпада и третата предпоставка за преврата отъ 9 септември 1944 г. Презъ цѣлото време на войната България поддържаше редовни дипломатически отношения съ Съветския Съюзъ, Царь Борисъ не допусна нито единъ български войникъ на Източния фронтъ. При все това Москва обяви война на България, нахлу въ страната като завоевателна сила, натрапи едно правителство по свой вкусъ и първоначално свои и бѣдещи задачи. "Решителната помощ" на Червената Армия е съ благодарностъ отбелѣзана въ самата "Димитровска конституция" и нейната приемница. БКП нарича съветското нашествие "второ освобождение". Тази историческа измама се саморазобличи още на 9 септември съ всичкитѣ ужаси, които връхлетѣха българския народъ. Ще рече, следъ Освобождението отъ 1878 г. - само за частъ отъ българския народъ, уви! - дойде заробването на България - демократична, свободна, независима!

Българската войска въ подкрепа на завоеватели на български земи

Историята е вписала имена на държави, които подъ натиска на огромно надмощие на враждебна въоръжена сила по неволя сѣ отстъпвали отъ собствени земи предъ нахлуващъ въ тѣхъ нашественикъ. Такава покрусѣ сѣ изживѣли много народи. Познаваме я и ние българитѣ.

Презъ 1885 г. представителъ на Кайзеръ Францъ Йозефъ спрѣ победоносния походъ на младата българска войска, подъ заплахата, че по-нататкъ тя ще се бори вече съ войски не на Сърбия, а на Австро-Унгария.

Презъ 1913 г. България трѣбваше да се задоволи съ нищожна частъ отъ освободенитѣ български земи въ Македония и Тракия подъ угро-

зата на обединенитѣ въоръжени сили и на присъединената къмъ тѣхъ обща тѣхна противница Турция.

Презъ 1918 г. България напусна повторно освободенитѣ си земи, въпрѣки героичната борба и нечуваната издръжливостъ на българскитѣ войници, предъ надмощието на нѣколко империи.

Презъ Втората свѣтвна война Царь Борисъ III съумѣ да върне Юж-

на Добруджа по договоръ съ Румъния, после освободи почти цѣла Македония въ предѣлитѣ на Югославия, Моравско и Западна Тракия, безъ да пожертвува нито единъ войникъ.

Съ политическа далновидностъ Царь Борисъ не прекъсна редовнитѣ дипломатически отношения между Третото българско царство и Съветския Съюзъ. Въ името на сѣшитѣ български интереси Регентството на мололѣтния Царь Симеонъ II и правителствата следъ трагичната кончина на Царь Борисъ продължиха тая политика до 9 септември 1944 г. Царь Борисъ и приемницитѣ му въ ръководството на България устояха на натиска на Хитлеръ и нито скъсахъ дипломатическитѣ отношения съ Москва, нито пъкъ изпратиха единъ единственъ войникъ на Източния фронтъ.

Ето такава България завариха злополучнитѣ герои на "двойното освобождение" съ войска отъ 800 хиляди души въ пълна боева готовностъ. И първата имъ задача бѣше да изпратятъ свои глашатаи да петнятъ името и честъта на българската войска, задето била навлѣзла въ "чужди" земи! Отечествонофронтовското правителство постави българската войска подъ командуването на съветски маршалъ, който въ изпълнение на обявената отъ Москва война на България бѣ окупиралъ страната. Комуниститѣ и временнитѣ имъ съратници пожертвуваха надъ 30 хиляди души убити и ранени (по официални данни!), спестиха по този начинъ толкова жертви на Съветския Съюзъ, въ полза единствено на БКП да установи и утвърди диктатурата на пролетариата и фактически да постави цѣлия български народъ подъ съветско владичество.

Кошунството съ българската войска не се задоволи само съ този позоръ. За пръвъ път въ историята на народа ни българската войска, която бѣ водила само освободителни войни, бѣ унижена да помага на поробителя ня български земи да ги пороби отново, противъ волята на населяващитѣ ги българи. БКП - но за нещастие - и други исторически неграмотници наричатъ тази война "отечествена"! Нѣма по-противоотечествена война въ българската история!

По това поне трѣбва да владѣе съгласие между всички българи - включително и нѣкои поумнѣли комунисти!

Български комунисти въ услуга на денационализатори на българи въ самата България

Въ историята малко важатъ въпроси като следнитѣ: ако не бѣше се случило онова и онова, нѣмаше ли да настѣпи това и това? Тя знае, че таква гадаѣния сѣ безполезни. Дори да не се случи онова или онова, пакъ нѣма да настѣпи очакваното, желаното, предполагаемото. Ще гледаме на нѣщата, както действително сѣ станали, безъ да се губимъ въ спекулации.

Непосрѣдствено следъ "победоносната", "освободителната", "отечествена" война, българското комунистическо правителство прие обявената отъ Тито, безъ предварително допитване до засегнатото българско население въ Македония, въ смъртната прегръдка на Югославия, тѣй наречена "Македонска нация", ще рече противобългарска формация! Нѣщо повече: то допусна функционери на Тито да тровятъ душичѣ на българитѣ въ Пиринския край съ сѣщия бацилъ. Възмущението бѣ толкова голѣмо, че стотици корави българи отъ тоя край предпочетоха принудено разселване и заселване въ най-далечни мѣста на България, нежели да се съгласятъ да се изявятъ като "македонци" въ народностенъ смисълъ на думата, да измѣнятъ на своето българско име и честь. Има изследване за ония комунистически поразии, но въ тая статия трѣбва да ги отминемъ. Единъ покъсенъ "Пленумъ на ЦК на БКП" призна и осѣди "грѣшкитѣ" и "се спаси" съ едно изложение на Института за история при БАН. Да, но пленуми не

сѣ въ състояние да затриватъ документално установени деяния. Това "дело" на БКП е незаличимо петло отъ нейната история. Пораженията не сѣ отровили душичѣ на стари пораженци. Тѣмко въ наше време тѣ надигатъ глава въ Пиринския край именно като пораженци противъ истински, неотстъпчиви, корави българи. Между другитѣ, изпати си и Иванъ Александровъ, заслужилъ комунистъ, завършилъ философско-марксистки институтъ въ Москва, по едно време

на работа въ ЦК на БКП, въ отдѣла по национални въпроси и идеология. Не е за чудо, че и днесъ нѣкои жители на тоя край се смѣтатъ за "санданисти"! Единъ историкъ, двама писатели и др. отъ тоя край, не презъ годинитѣ отъ 1944 до 1950, а миналата година сѣ му подлѣли вода. Да не би да се е обявилъ противъ фамозната "перестройка и гласность"? А не, сами тѣ сѣ противъ нея! Той обаче се огрѣшилъ, че въ две сказки е изнесълъ истината за борбитѣ въ тоя край между дветѣ свѣтовни войни. Издалъ ги въ една спретната книжка подъ заглавие "За ново мислене и подходъ по нѣкои въпроси отъ българската история", второ допълнено издание, София, 1988 г. Загубилъ си е човѣкътъ работата, конфискувана му е книгата... въ името ужъ на "санданизма", а въ сѣщностъ на поражениеството. И по това сега нито дума повече. Само една: поражениеството се надига въ Пиринския край противъ просвѣтената България! Моля - съ благословията на БКП! Каква последователность, нали?

Национализация,

колективизация

На времето комуниститѣ проглушиха ушитѣ, че тѣзи две мѣрки се взематъ противъ "кулацитѣ" и срещу "експроприаторитѣ", за благо на народа! Че въ България нѣмаше почти никакво едро земедѣлие, че не сѣществуваха и кой знае колко заможни селяни, е статистически установенъ фактъ. За нещастие, не бѣ се развила и голѣма индустрия. Че дълго преди "двойното освобождение" въ Министерството на земедѣлието се обработваха кроежи за всестранно подобрене на земедѣлието чрезъ комасация на обработваемата земя, чрезъ доброволно кооперативно обработва-

не на земята, чрезъ научни изследвания за нови сортове пшеница, грозде, картофи и пр. - всичко това може да се прочете въ разни издания за специалисти. Тукъ може да се твърди, че ако тия планове биха били постепенно осъществени, щѣхме да имаме кооперативно земедѣлие, съразмѣрно съ развитието на индустрията. А новитѣ властници сѣкашъ не бѣха никога чували за около 7 милиона по-жертвувани селяни въ Украйна и въ други богати земедѣлски области въ Сѣветския Сѣюзъ, нагазиха въ душата на българския селянинъ, взеха му насила земята, натикаха го въ разни тамъ ТКЗС-та и държавни предприятия въ тази и друга областъ, превърнаха го отъ самостоятеленъ собственикъ на земя, макаръ и въ скромнъ размѣръ, въ робъ-слуга изкорениха го отъ прадѣдовската му земя и го оставиха да виси безпомощенъ, безъ радостъ, безъ тегнене къмъ родната земя, безъ надежда. Психологически това сѣщото направиха новитѣ властници и съ българскитѣ индустриалци. Единъ български романистъ - Ивайло Петровъ, въ романа си "Мъртво вълнение", бѣ далъ думата на единъ мѣстенъ комунистъ, който познава душата на своитѣ селселяни, да поучи дошлия отъ града непримиримъ праволинѣнъ другаръ: "А бе ти не разбра ли, че българинътъ по принуда не отива и въ рая, доброволно обаче - и въ ада!"! Недоброволно бѣха цопнати и селянитѣ, пѣкъ и комуниститѣ. Селата опустѣха! Сега се мѣчатъ да върнатъ "селянитѣ" въ село, да имъ отпуснатъ по милостъ и по-голѣми площи за лично обработване, само и само да се засили производството, но къде сѣ истинскитѣ селяни? Убиха ги! Какви мѣрки трѣбва да се взематъ, за да се върнатъ полупогражданени българи въ селата, за да обработватъ собствена земя, която следва да имъ се отстъпи за тая целъ, е въпросъ, който и специалисти не биха могли да разрешатъ. Съ досегашнитѣ методи, изработени въ кухнята на марксизма-ленинизма, обаче, положително, желаното нѣма да се постигне.

Езикъ, литература, история

И въ третѣ научни области бѣха извършени истински престѣпления - убиха първостепенни учени, отстра-

ниха отъ Университета, Институты, Академия първостепенни научни сили: други бѣха принудени да се занимаватъ съ неприсѣщи за тѣхната подготовка "дисциплини"; не позволиха на синове и дѣщери на видни некомунисти да следватъ въ областъ по тѣхно желание, а ги накараха да навлизатъ въ области, които имъ бѣха чужди. При все това, "буржоазнитѣ" деца въ повечето случаи преуспѣха и следъ промѣненитѣ донейде условия даже се прочуха.

Въ езикознанието бѣше наложено "новото учение за езика" на Николай Яковлевичъ Маръ (1864 - 1934), която обяви езика за надстройка на икономическата база, и то съ класовъ характеръ. Оказа се, че колкото надстройки, толкова езика! Пакъ споредъ него всички езици водятъ началото си отъ четири елемента (сал, бер, ион, рош)! Увлѣкоха се български езиковеди, иначе разумни, и внесоха хаосъ въ езикознанието. Слава Богу! - това може да се каже! - презъ юний, юлий и августъ 1950 "бащата на народитѣ", Йосифъ Висарионовичъ Сталинъ прати по дяволитѣ "новото учение" и така просвѣтна отново на българскитѣ езиковеди, че "гениалниятъ" Сталинъ ги е спасилъ отъ една заблуда! Разбира се, отъ тогава, отъ декемврий 1950 година много вода изтече. Българското езикознание се оправи и завоюва голѣми успѣхи. Българскитѣ езиковеди се окопитиха много бързо. Тѣ разобличиха фалшификациитѣ на Бѣлградъ, Скопие и на тѣхни "доброволни" помощници, застъпиха се за вѣковната истина относно българщината на първия писменъ славянски езикъ - Кирило-Методиевския, и за това, че на тоя езикъ се създава първата славянска книжнина, която неизбежно - заедно съ езика - трѣбва да се нарича старобългарска.

На тая тема може да се напише една книга. Всѣки, който би я прочелъ, ще приветствува българскитѣ езиковеди за всичко сторено отъ тѣхъ въ тази областъ. И тукъ трѣбва да се съжالياва, че подробности не може да се изнесатъ.

Въ литературата се наблюдаваше едно сходно явление. Отрекоха първо Иванъ Вазовъ, Пенчо Славейковъ, Пѣю Яворовъ, Димчо Дебеляновъ,

Николай Лиливъ, Теодоръ Траяновъ, Йорданъ Йовковъ, Владимиръ Василевъ, Йорданъ Бадевъ и пр. и пр., и на първитѣ мѣста поставиха чирацитѣ на литературата, стига да сѣ имали нѣкаква връзка, да не кажемъ задружностъ съ този или онзи отъ "тѣснитѣ" социалисти въ миналото или съ комуниститѣ. Когато четемъ филипикитѣ противъ майсторитѣ на българското художествено слово и същевременно хвалебствията за литературни дребосъчета, едновременно изпадаме въ смѣхъ и жаль за това падение въ литературата. "Реабилитирането" трѣбваше да стане, но какъ? Не може вчера да си ругалъ нѣкого за права Бога, а днесъ да признаешъ, че той е билъ все пакъ нѣщо, безъ да се позовешъ на нѣкакъвъ доводъ. Помагача: или че нѣкой нѣкога е билъ сътрудникъ на комунистическо издание - собствено "тѣсняческо", Благоевско; или че е гласувалъ за "тѣснитѣ"; или че проявявалъ голѣма обичъ къмъ Русия, къмъ руската литература. Постепенно бѣха всички "реабилитирани", "амнистирани" (сѣкашъ сѣ били осѣдени престѣпници), и почнаха да бѣдатъ представяни поне отчасти по-обективно.

Единъ примѣръ: Пѣю Яворовъ значеше нѣщо съ първитѣ си "граждански", "народнически" стихотворения; презъ втората фаза - все едно нищо не е създалъ! Възстанови се постепенно иерархията на ценноститѣ и въ литературата. Заговори се напримѣръ за Боянъ Пеневъ, Д-ръ Кръстю Кръстевъ, започнаха да се преиздаватъ тѣхни произведения, винаги преднамѣрено подбрани, съкратени, фризирани, недостатъчни. Човѣкъ може да почувствува мѣката у критици и историци да заговарватъ по-обективно, по-човѣшки. За списание Златорогъ, за неговия главенъ редакторъ Владимиръ Василевъ, като двигатели на най-хубавото въ литературата между дветѣ свѣтовни войни, все още се пише тѣй, както когато човѣкъ пелтечи. Но и това ще имъ се наложи. Наложиха се най-даровититѣ! Минаха презъ какви ли не партийни стѣрзи, но не останаха безъ висока художествена следа.

Въ историописъта въ историческата наука, настѣпиха времена на дилетантство, забулено въ фразеологията на марксизма-ленинизма. До-

статъчно е да се прочетатъ разискванията по първата Марксистическа история на България. Въпрѣки справедливи критики, излѣзоха двата тома, както искаше БКП. И тукъ единъ примѣръ: Трайчо Костовъ бѣ представенъ като справедливо наказанъ "предателъ"! А малко по-късно, въ второто издание на същата история, вече въ три тома, той бѣ "реабилитиранъ", въздигнатъ бѣ до "герой на социалистическия трудъ" и прочее! Тепърва българската историография започна да се съзема и да се представя като наука. Наистина, основниятъ ѝ недѣлгъ си остава - тя всичко разглежда презъ марксистически очила, но повечето историци плашатъ на идеология само "дежуренъ" данкъ! Историчитѣ отъ младото поколение сѣ, общо взето, най-малко засегнати отъ сектанщина. Постижения се отбелѣзаха въ издаване документи отъ различни епохи. Въ особеностъ трѣбва да се изтъкнатъ редица сборници съ документи по жизнени национални въпроси. Тѣхната едностранчивостъ се проявява предимно въ предпочитането на комунистически документи. И тукъ историчитѣ-класици - професоритѣ Василь Златарски, Петъръ Мутафчиевъ, Петъръ Никовъ и пр. първо бѣха анатемосани като "великобългари", "шовинисти", "фашисти", "реакционери", после съжитѣ критици клекнаха и потърсиха спасение подъ тѣхната сѣнка. И до днесъ обаче това отношение къмъ тѣхъ трови атмосферата.

Естествознание и "точни" науки

Отдѣлно би трѣбвало да се изнесатъ поразитѣ на марксизма-ленинизма въ областъта на естествознанието, кибернетиката, физиката и други "точни" науки. На времето, когато четѣхме "самокритикитѣ" на биолози отъ ръста на Методий Поповъ (1881-1954) и Дончо Костовъ (1897-1949), тѣхнитѣ клетвени увѣрения, че сѣ се огрѣшили противъ съветската наука, при всичкото съзнание за правотата и свѣтовното значение на своитѣ изследвания, ние трудно можемъ да схванемъ вцепенението на тия и много други голѣми български учени подъ смъртната заплаха на новитѣ властници въ България. Долавяхме я отдалече, тази угроза, но не познавахме сковаващата ѝ сѣщина. И двамата си отидоха отъ тоя свѣтъ

унизени, огорчени. Заедно съ тях и видни тяхни ученици. Сега и тѣ сѣ "реабилитирани"! Съкрушително ще да е било за тяхъ наложеното имъ преклонение предъ единъ "празноглавецъ", както по същото време съветския "академикъ" Лисенко бѣ наричанъ отъ най-достойни учени на Западъ.

Враждебно бѣха посрещнати новооткритията не само въ генетиката, но и въ кибернетиката, върху която се разви въ неимовѣрни размѣри тържествуващата отдавна теория за информацията. Многоумнитѣ "марксистиленинисти" и тукъ клекнаха и ревностно почнаха да я изучаватъ и използватъ.

Не е само похитителството върху научната съвѣсть на учени, гордостъ на българската наука, но за известно време се задържа и цѣлото развитие на природонаучнитѣ дисциплини. Въ тази областъ сѣ отбелѣзани поразии, за каквито академикъ Стоянъ Романски говори въ областта на езикознанието. Презъ 1950 година, на научна сесия посветена на "Сталиновото учение за езика" презъ декемврий 1950 година, той каза за "Маровото учение" това, което важеше и за всички останали научни области: "Понеже това учение за езика иде отъ Съветския Съюзъ, ние трѣбва да го възприемемъ така, както е тамъ". Принудени сѣ били да изучаватъ Маръ, подъ заплахата "да бждатъ най-малко унижени или пренебрегнати или дори да изгубятъ своитѣ мѣста... Марксизмътъ нанесе и въ България голѣма вреда." Единъ езиковедъ, преподавателъ въ университета, три години не смеелъ да изучава единъ говоръ. Въ качеството си на Директоръ на Института за български езикъ при БАН Ст. Романски изнася, че "научнитѣ сътрудници не смѣха да довършатъ своитѣ работи, защото не знаеха по кой методъ да сторятъ това. А тѣ искаха да го направятъ по новия марксистки методъ, който едничкѣ се сочеше като диалектически, марксистко-ленински... и тъпчеха на едно мѣсто."

Само още единъ поразителенъ примѣръ. Свѣтвноизвестниятъ агрономъ-почвоведъ Иванъ Странски застъпва възгледа, че най-подходящата дълбочина за оранъ въ България е 18 сантиметра. Вълко Червенковъ съ една партийна филипика го осъди едва ли не за невещество, защото не се съ-

образилъ съ "постиженията" на съветската наука, която препоръчва 25 сантиметра дълбочина! Не помогна възражението на Странски, че за една северна страна 25 см е тъкмо на мѣсто, но България - страна на топлия югъ - се нуждае най-много отъ 18 см.

Не по-малка неразбранщина се появи въ архитектурата. Вънъ отъ всички безвкусици, прозорцитѣ бѣха прозорчета, както било въ Съветския Съюзъ, безъ да се взематъ предвидъ климатичнитѣ условия въ дветѣ страни!

Религия, атеизъмъ

По тоя въпросъ сме писали многократно. Съвсемъ бѣгло и общо казано: нѣма по-последователна вражда на комунистическия режимъ отъ онази къмъ религията! Безбожието се проповѣдва и налага буквално навсѣкѣде. Църквата е отдѣлена отъ държавата, но само за да бжде управлявана отъ режима. Много сѣ възможноститѣ му, постановени въ Закона за изповѣданията отъ 1 мартъ 1949 г. Светиятъ Синодъ нищо не е предприелъ - или не е могълъ да стори каквото и да било - противъ оковащитѣ Църквата постановления въ тоя законъ. Въ мнозинството си българското духовенство обаче не изпуска изъ ръцетѣ си знамето на Свети Климента Охридски. Че напоследъкъ се явиха духовници и миряни, свѣтски лица, въ подкрепа на вѣрата и църквата, е едно надеждно указание. При това атеизмътъ действително не привлича никого, камо ли нѣкого да убеждава.

За съжаление, трѣбва да изтъкнемъ, че Светиятъ Синодъ - вмѣсто да съдействува на ревнителитѣ за вѣрата и духовнитѣ ценности - се обърна къмъ комунистическото правителство да не позволи регистрирането на тѣхния комитетъ!

Същевременно реакцията на български свещеникъ въ Съединитѣ Щати къмъ тоя Комитетъ подсказва за всепокорство предъ Софийския режимъ и въ най-свободната страна на свѣта! Допяти другаде и по тоя въпросъ.

Възбунени духове

Въ разни моменти въ миналото единични художествени творци проявяваха гражданска смѣлость, гласуваха противъ сектантски партийни предложения, отказваха да подпис-

ватъ недостойни изложения; и тѣ бѣха удостоивани отъ насъ съ внимание и похвала по достоинство. Въ ново време обаче ние сме свидетели на духовна буна отъ необикновенъ размѣръ. Това, което подмолно бушуваше въ творческитѣ срѣди, излиза вече наяве. Тѣ изповѣдватъ откровено: нѣма какво повече да загубимъ, боримъ се и нѣма да отстъпимъ. Искаме пълна свобода за всички! Това развитие бѣше неминуемо въ една страна, която е дала писатели-борци отъ Петко Славейковъ, Иванъ Вазовъ, Христо Ботевъ до Пенчо Славейковъ, Стоянъ Михайловски, Антонъ Страшимировъ и колко още други, но че въ наше време се очертаватъ борчески личности отъ внушителенъ форматъ, показва, че наистина "не се гаси туй що не гасне!"

Погледъ къмъ бъдещето

Една такава статия по същество не може да обхване всички области. Ако накрай се питаме какво най-много ни боли, то е осакатяването на здравата, традиционната българска душевностъ. Накърнена, наранена е психиката на българина. Промѣня се духовниятъ обликъ на българина, опошлява се той чрезъ непрестанна най-долнопробна пропаганда на една отречена отъ живота доктрина. Изисква се истинско геройство, не само да се устои на това душеотравяне, но и за да се даде отново път на тежнениа и възделения къмъ неизмѣнно лелѣяната българска добродетелна, къмъ духовно единение на всички българи. Само въ такъвъ случай българитѣ отново ще засмучатъ живитѣ сокове отъ здравитѣ исторически корени!

И ВЪ БЪЛГАРИЯ никой комунистъ не бива да се самозалъгва, че когато крепоститѣ на комунизма въ Полша, Унгария, дори Източна Германия рухвватъ като постройки изградени отъ картонени кутии, а въ Съвет-

ския Съюзъ се полюшватъ като при земетресение, Българската комунистическа партия ще властува и по-нататъкъ като "конституционно" обявена "ръководна политическа сила" въ страната. Български граждани отъ различни срѣди достатъчно ясно и силно изявиха волята на българския народъ да живѣе на свобода. Колкото по-рано осъзнаятъ знаменията на историята и сами слѣзатъ отъ престола, на който седнаха по милостъ на една чужда сила, толкова по-добре за българскитѣ комунисти. Недай Боже да се окажатъ толкова шурави, че едно стихийно недоволство да ги смъкне насила! И политбюро, и правителство въ ГДР, предъ ужаса на тая стихия, си подадоха оставката. На българското политбюро и правителство историята предлага само единъ път - тихомълкомъ да напуснатъ сцената и да изчакатъ и тѣ присѣдата на народа въ свободни, тайни избори. Народътъ въ България много добре знае кому да окаже довѣрие. Тѣ, свободно избранитѣ, ще поематъ кормилото на държавния корабъ. За това се изисква единна воля, сдържаностъ, далновидностъ. Довчерашнитѣ мъченици по затвори и лагери ще бъдатъ повикани да се справятъ съ тежкото 45-годишно наследство на шепа самозвани управници, които отдавна сж забравили какво значи личенъ, общественъ, политически и исторически дългъ предъ народа.

МЪЧЕНИЦИТЪ ЗА СВОБОДАТА СЖ БЪДЕЩИТЪ УПРАВНИЦИ НА БЪЛГАРИЯ.

Ботевиятъ Балканъ и днесъ пѣе хайдушката си пѣсенъ, пѣсенъта на БЪЛГАРСКАТА СВОБОДА. Тя вече изгрѣва... Да се окажемъ достойни за нея: прииждатъ исторически дни...

Залцбургъ

8 ноемврий 1989

Христо Огняновъ

"ПРИИЖДАТЪ ИСТОРИЧЕСКИ ДНИ"

Д е н ь п ъ р в и

Когато на 8.XI. 1989 приключихме статията си "ПО ТРЪНЛИВИЯ ПЪТЪ НА БЪЛГАРИЯ" съ думитѣ "прииждатъ исторически дни", и поетическата ми фантазия не би ме убедила,

че на 10 ноемврий ще влѣзе въ трагичната следвоенна история на България денъ първи отъ тѣхъ... Тѣй или иначе, съ горестъ или облекчение, Тодоръ Живковъ е

първият, който тръгва по предопределяния му от историята път - слъзе тихомълком от политическата сцена. Историческата важност на този ден първи се състои във това, че той във никои случаи не е, и не може да бъде ден последен...

Оставката на Тодор Живков от партийния пост "първи секретар на ЦК на БКП" и от държавния пост "Председател на Държавния съвет", съ други думи като партиен шеф от 1954 и държавен глава от 1971 до оставката му, е изненада само по време. Той отдавна споделяше съдбата на Лилиевата луна, "която висне като плод, забравен във есенни градини". Той тръбва осезателно да е почувствувал протегнатите от Москва неумолими пръсти - и хитро ги е изпреварил! Ускорението ще да се дължи и на факта, че довчерашният любимец на Москва Хонекер бѣ изоставен на произвола на съдбата, а изградената от Хрущов и самия него берлинска стена, рухна, сѣкаш се подчинява и на историческата повеля на бившия президент на Съединитѣ Щати Роналд Реган: "Тая стена трѣбва да изчезне!" Свидетели сме на една небивала мирна революция на източнѣмските граждани.

На негово мѣсто, за първи секретар на ЦК на БКП, идва Петър Младенов, от декември 1971 година Министър на външните работи. От 1977 г. насам е член на политбюро на БКП. Роден е на 22 август 1936, село Тошеви, Видинско. Той е чедо на БКП във буквалния смисъл на думата. Разликата между него и Т. Живков не е само по възраст. Саркастични интелектуалци откриват разликата между двамата във това, че Тодор Живков произнася думата социализъм съ пълнен и непълнен член "социализъмът" и "социализма", а Петър Младенов точно според книжовното правило -

социализъмът и социализма. Тая хаплива забележка обаче подсказва, че неговият замѣстник е завършил висши школи във Москва, следвал е и философия във Софийския университет. Говори добре френски. Трѣбва да е доста обигран на международната дипломатическа сцена, за да може да спечели вниманието и благосклонността на Външния министър на Федералната република Германия Ханс Дитрих Геншер.

Първитѣ изяви на новия партиен шеф във България не се различават по нищо от онѣзи на наследника на Хонекер - Егон Кренц и тѣзи на генералния секретар на Чехословашката комунистическа партия Якеш: и тримата се хващат като удавници за сламка за все още конституционно осигурения им партиен монопол. Петър Младенов заяви, че ржковдната роля на БКП си остава ненакърнима, но че се налагат реформи... Той е достатъчно врѣл и кипѣл във партийната работа, за да не заживѣе съ илюзията, че този монопол на партията не е поразклатен дори във Съветския Съюз. Той може да уреди придвижване съ препятствия, за да протака невъзвратимото движение към пълна демокрация и във България, но накрай - и то във най-добрия случай! - БКП ще бъде една от партиите, съ които трѣбва да се състезава за гласове при свободни, тайни избори.

ОТТАМ нашето твърдо убеждение, че оставката на Тодор Живков е ден първи във една верижна реакция от "исторически дни", последният от които ще бъде записан във българската история като **ИСТИНСКИ ДЕН ПЪРВИ** на една напълно демократична България.

Наистина, изживѣваме вълнуващи исторически дни!

Хр. Ог.

ПОВЕЛЯ на ЧАСА

БЕЗЪ ОТЛАГАНЕ

КЪМЪ БКП!

ВЕДНАГА!

**ЗАПОЧНЕТЕ РАЗГОВОРИ СЪ ОПОЗИЦИЯТА НА КРЪГЛАТА МАСА!
САМО ДЪЛГОУХАТА УПОРИТОСТЪ НА БКП МОЖЕ ДА ОПОЗОРИ, ЗА ВТОРИ
ПЪТЪ ВЪ БЕЗСЛАВНАТА СИ ИСТОРИЯ, БИТИЕТО НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОДЪ!**

ДЕМАГОГИЯ И ИСТИНА

Съ основание може да се каже, че изтеклата 1989 година бѣ богата на международни и вътрешни събития, прѣко свързани съ същността на човѣшкитѣ права и основни свободи.

ВЪ РОДИНАТА се оформя една все по-ясна и явна тенденция за непреклонна и сериозна борба съ силитѣ, които възпрепятствуватъ разрешаването на насѣщни проблеми, а съ това и извеждането на България отъ днешната всестранна криза. Повече отъ ясно е, че изграденитѣ до сега представи и понятия за държавата, за обществото, човѣшката личностъ, природата, морала, политиката - за начина на животъ и за самия човѣкъ, свързани съ традиционния 45-годишенъ митологически мирогледъ - се оказватъ негодни. Новата епоха поставя нови проблеми относно същността на горнитѣ понятия. Народътъ иска новъ отговоръ по горнитѣ въпроси. Отговоръ съ много по-солидни понятия за решаване на практическитѣ проблеми на личния и общественъ животъ, за управлението на обществото въ новитѣ условия, а не отговоръ, който да служи за украшение и забава.

За нормалното развитие на напращитѣ нови социални отношения е необходимо съответно нова държавна, обществена и правна уредба, които да отговарятъ на целитѣ и интереситѣ на новитѣ социални сили, тъй като съществуващата сега държава е въ конфликтъ съ икономическото, политическо, социално и гражданско развитие. Съвсемъ закономѣрно е, че всѣко социално движение на подтититѣ поражда съответни теоретични доктрини. Новитѣ социални сили, като носители на нови - различни отъ досегашнитѣ обществени отношения - създаватъ съответни теоретични концепции, които отговарятъ на гледната на тѣзи сили. Съвсемъ закономѣрно и въ реда на нѣщата отъ казанитѣ до тукъ общи нѣща, възниква единъ конкретенъ въпросъ -

- какво се е промѣнило по отношение на състоянието на човѣшкитѣ права въ Родината ни презъ 1989 година?

СЪ РИСКА да бъдемъ обвинени въ черногледство и въ наличието на прекаленъ песимизъмъ, бихме могли да кажемъ, че се е промѣнила само формата на срѣдствата за поддържането на една все още съществуваща тоталитарна държава, а същността като цяло се е запазила. Основниятъ методъ за регулиране на обществения и индивидуаленъ животъ на гражданитѣ и обществото, като цяло си остава метода на принуждението. Налице е само едно по-голѣмо богатство отъ Пилатовски и фарисейски похвати. Чрезъ тѣхъ властващитѣ се опитватъ да вмѣнятъ неджзитѣ на политическата система въ грѣшки на ръководната личностъ и по този начинъ да продължатъ да защитаватъ гледището, че политическата система е прогресивна, хуманна, динамична и съвременна - само нейнитѣ теоритични принципи "лошо и ненаучно се прилагали отъ предидния ръководител", сега, обаче, "новиятъ партиенъ ръководител на дѣло ще приложи хуманнитѣ и плодотворни принципи на комунистическото учение - той обаче се нуждае отъ подкрепата и ентусиазма на народнитѣ маси." Този похватъ на оправдаване на днешнитѣ подлости съ вчерашнитѣ е познатъ. Ние сме далечъ отъ мисълта да оправдаваме Тодоръ Живковъ за сегашното плачевно състояние на нѣщата въ Родината ни. Още по-далечъ сме обаче отъ разбирането, че би трѣбвало да преписваме некадърността на политическата система, като невъзможностъ на Т. Живковъ да оплоди митологичнитѣ идеи на Марксъ-Лениновата теория. Именно поради това ние не може да видимъ материализирания изразъ на комунистическата идея. Т. Живковъ е не само единъ отъ многото архитекти на системата - той е повече, и преди всичко - нейна функция.

Тази система именно доусъвършенствува и моделира Тодоръ Живковъ като такъвъ, какъвто го виждаме.

ОТЪ ДРУГА СТРАНА не само Т. Живковъ, но и всички отъ състава на политбюрото, секретариата и пленума

на ЦК на БКП, а и самия Г-нъ Петър Младенов, нееднократно убеждаваха 900 хилядитъ членове на комунистическата партия въ България, и нейнитъ 8 и половинъ милиона граждани, че горнитъ партийни органи сж "колективни органи за управление и че въ тѣхъ нѣма едноначалие": Никога обаче не пропусаха и да добавятъ "подъ личното ръководство и личния приносъ на др. Живковъ" - но това е ли подтекстъ на формулировката, че "Политбюро и пр. и пр. сж колективни органи и че въ тѣхъ цари духа на демокрация"?

Ако това твърдение на Младенов и останалитъ е наистина отразявало действителната обективна сжщностъ на състоянието на нѣщата въ тѣзи органи, то защо ще винимъ само г-нъ Живковъ? Не следва ли, че и колективниятъ органъ, като цѣло, включително и г-нъ Младенова, носятъ отговорностъ и пропорционално определена вина! Ако вината е наистина само такава на Живковъ, то не отпада ли твърдението, че горнитъ органи "сж колективни органи за управление"? Това не навежда ли на мисълта, че сегашнитъ ръководители, начело съ Петър Младенов сж, меко казано - неискрени и демагози както въ единия, така и въ другия случай! Не означава ли това, че лично Младенов, както и другитъ сегашни представители на управленческитъ органи сж лжгали както обществеността, така и собственитъ си членове на партията! Съ това тѣ сж и груби нарушители на теоретичнитъ принципи на устава на своята партия. Или - ако тѣзи органи сж колективни, и въ тѣхъ наистина "царѣлъ духъ на принципностъ и демокрация", не означава ли това, че Младенов и антуража му сж подлещи и демагози, като хвърлятъ вината на колектива - и своята - върху довчерашия си "другарь"!

НАМЪ СЕ СТРУВА, че извършената "смѣна", която по-правилно е само една подмѣна на Живковъ съ Младенов, ще ни върне въ времето на 1956-57, та чакъ до 1962 година. Въ оня периодъ, когато Живковъ седна задъ волана на партията, а сетне и задъ държавното кормилото. Не сме ли сега въ настоящитъ дни свидетели на сжщата сцена, съ сжщитъ декори и съ

почти сжщитъ клоуни?

Какво ще бжде развитието понататкъ е трудно да се каже като конкретностъ. Но и сега, на вчерашния пленумъ и въ последвалитъ го циркаджийски партийни мѣроприятия, по сжщество се каза онова, което бѣ казано преди 33 години и 7 месеца - ще има преобразования, но тѣ ще сж въ духа и текста на Марксъ - Лениновото учение. И сега чухме изрази и становища: "нашитъ издания сж идеологическо оръжие. Тѣ сж служили и ще служатъ на социализма, на политиката на партията", "днесъ, когато все повече се доближаваме до Лениновото разбиране за гласността, която трѣбва да бжде мечъ, самъ изцѣряващъ ранитъ нанесени отъ него, ние осъзнаваме необходимостта отъ връщане къмъ обективни текстове и първоизворитъ на идеитъ на класицитъ на Марксизма"!

Ето какви сж и кои сж частъ отъ тѣзи първоизвори, къмъ които новото ръководство ще се връща, за да черпи мъдростъ съ пълни шепи:

1. Революцитъ сж акушерки на историята - Марксъ.
2. Ние не съзерцаваме, а промѣняме! - Ленинъ, 1921 г.
3. Диктатурата на пролетариата нѣма моралъ! - Ленинъ, разговоръ съ есеритъ 1919 г.
4. Пролетариата властъ не дѣли! - Ленинъ, 1919 - разговорътъ му съ водачитъ на есеритъ.
5. Кой кого! - Ленинъ, концепцията за борба съ опозицията - т.е. борба съ оръжие.
6. Крачка назадъ - две напредъ! - Ленинъ (тактика за отстъпление и победи съ демагогия и сила).
7. Революционното жило на комунистическата теория е въоръжената борба! - Ленинъ.
8. Лжжи, мами, ако се наложи, пускай кръвъ, но задрѣжъ властта! - Ленинъ, 1922 г. (изпраща писмо до парт. секретариатъ въ Новгородъ).
9. Подхранвай любовта у капиталиста къмъ златния телецъ, за да се принуди да ни продаде влжето, на което ще обесимъ и последния буржуа! - Ленинъ.
10. Първитъ десетилѣтия на властъ-

та всъщай страхъ и ужасъ, за да парализирашъ въ опонента невронитѣ, които съхраняватъ свободата! - Ленинъ (инструктивна за задачитѣ на "ЧК" - 1920 г.)

Това е сжщността на "високохуманнитѣ първоизвори".

СТРАННО Е СЪСТОЯНИЕТО на човѣшката душа. Откриваме истина въ твърдението на нѣмския философъ, който живѣ по времето на Марксъ и чийто духъ усещаме въ музиката на Вагнеръ, като казва: "Страхътъ е майка на всички пороци! Но азъ съмъ винаги оправдавалъ наличието на този страхъ въ обикновенитѣ хора. И винаги съмъ го презиралъ въ онѣзи, които считатъ себе си за - издигнали се надъ тълпата -, за - необикновени -".

Какъ да си обяснимъ факта, че онѣзи, които довчера носѣха куфарчето на Тодоръ Живковъ, лижеха му краката, които и на ставане и на лѣгане казваха - "както отбелѣзва др. Живковъ", - "И личния приносъ на голѣмия марксистъ-ленинистъ, ръководителя на нашата партия и държава, др. Живковъ", или писаха въ речитѣ си - "И правдата отъ Правецъ пѣтъ поправа..." - сега се надпреварватъ кой по-голѣма кофа съ помия да изсипе върху главата му!

И още повече - какъ да си обяснимъ поведението на хора изстрадали, на нѣкои отъ десидентството, а и на такива, които наричатъ себе си "политически емигранти" - че ръкоплѣската не толкова на падането на Живковъ отъ властническия Олимпъ, а повече на идването на власт на Младеновъ! На каво ръкоплѣскаме?

Трѣбва ли да се аплодиратъ онѣзи хора отъ номенклатурата на партията, които ясно виждаха и осмислѣха неджзитѣ, но премълчаваха дипломатично, за да постигнатъ онова лично възнаграждение, къмъ което се стремиха? Не е ли това всѣкидневно премълчаване едно отъ предателствата къмъ идеалитѣ, които сме наследили отъ нашитѣ светии - Раковски, Левски, Стамболовъ, Баба Тонка и всички други останали?...

ЛОГИЧНО Е на край да се анализира цѣлата обстановка въ Родина-та ни около подмѣната на Т. Живковъ

съ Петъръ Младеновъ; състоянието на тритѣ сили въ обществото ни - властъ, опозиция и народъ. Сложността на тази тема прави обаче разглеждането ѝ въ рамкитѣ на тази статия невъзможно.

Привеждането на единъ частенъ примѣръ тукъ отъ арсенала на "първоизвора", отъ който се учи Младеното управление може да послужи като сръдство за описване на положението.

Въ своето произведение "Критика на пруската цензура" - томъ I, отъ съчиненията на Марксъ и Енгелсъ, Марксъ, въ описанието на сжщността на буржуазната демокрация и буржуазната пропаганда по това време, пише:

"Единъ отъ подходитѣ на миналата демокрация и либерализъмъ е, да вмѣнява грѣшкитѣ на политическата система въ грѣшки на ръководната личностъ. Тази личностъ се премахва отъ властта, репресираща се. По този начинъ се отвлича вниманието на широкитѣ народни маси отъ злободневнитѣ въпроси, отъ сжщността на причината за тѣхното робство. Създава се привидното впечатление, че причинитѣ за окаяното имъ състояние на робство сѣ въ личността - не въ буржуазната система".

А преди 18 години единъ творецъ отъ Чехословакия писа въ книгата си "Невчесани мисли":

"Виете по стадионитѣ, но каква полза отъ това!"

ТУКЪ СПИРАМЕ безъ коментаръ. Нека читателятъ самъ да анализира днешната, вчерашната, а и една евентуално бждеща комунистическа действителностъ отъ позицията на горнитѣ цитати отъ "първоизворитѣ".

Убедени сме, че читателятъ въ България нѣма да смѣе да сподѣли гласно своитѣ изводи, макаръ че този читателъ смѣло и силно ще заклеймява Тодоръ Живковъ за това, че въ магазина нѣма търсени стоки, че транспорта е нередовенъ, че енергията не достига...!?

ЗАЩО, ЗАЩО?! ЗАЩО доубиваме хищника следъ като той е вече поваленъ отъ глутницата...?

Виена, 4.III.1989

Цеко Цековъ

ПРОМЪНИТЪ ВЪ БЪЛГАРИЯ И БЛИЗКОТО БЪДЕЩЕ

ОТЪ 10 НОЕМВРИЙ до къмъ 20 декемврий, когато пиша тѣзи нѣколко реда за "Борба", въ България станаха много промѣни. Ще напомня най-значителнитѣ. Отъ партийното ръководство, и съ това и отъ ръководството въобще на режима, бѣха отстранени Тодоръ Живковъ и група неговии най-близки сътрудници и помагачи. Новиятъ партиенъ и държавенъ лидеръ Петъръ Младеновъ и пленумътъ на централния комитетъ на партията признаха тежкото кризисно състояние на българското стопанство и на политическитѣ и социални отношения въ страната. Обещано бѣ на сесията на народното събрание презъ януарий да бѣде премахната отъ конституцията гаранцията за ръководната роля на комунистическата партия. Отмѣненъ бѣ отъ наказателния кодексъ членъ 273, който служеше на властта, за да се справи по "законенъ пътъ" съ свои противници и въобще съ всѣки свободомислѣщъ. Гласувана бѣ амнистия на приетитѣ отъ режима за политически затворници. Признати бѣха публично външнитѣ дългове, направени отъ режима, които поставятъ България на едно отъ първитѣ мѣста между източно европейскитѣ страни по външна задълженостъ пресмѣтната на глава отъ населението (по около 1,500 щатски долари на всѣки български гражданинъ - отъ пеленачето до пенсионера - бруто дългове). Започнаха да се изнасятъ въ печата сведения за корупцията и за други престѣпления, въ които е билъ замесенъ прѣко сина на Тодоръ Живковъ - Владимиръ. Образувана бѣ парламентарна комисия, която ще разследва престѣпления, извършени отъ бивши властници, а очаква се въ близко време да се обяви и съответна прѣка намѣса на следствени и слѣдебни органи.

Въпрѣки че новъ законъ за сдруженията на гражданитѣ не е още гласуванъ отъ народното събрание - проектътъ бѣ обявенъ за обсъждане - неформалнитѣ независими организации

и сдружения, които излѣзоха на обществената сцена въпрѣки съпротивата на тодорживковото управление, иматъ вече фактически свобода на действие. Тѣ се събиратъ, обсъждатъ, свикватъ митинги и събрания, излизатъ съ свои становища, много отъ които намиратъ мѣсто включително и въ срѣдствата за информация на режима, а не само въ радиопредаванията на български езикъ отъ чужбина (Свободна Европа, БиБиСи, Дойче Веле). Образуванъ бѣ Съюз на демократичнитѣ сили въ България, въ който обединиха усилията си повече отъ десетина независими организации, съ цель да съдействуватъ за ускоряване на преустройството въ страната. Отъ името на този съюзъ бѣха свикани митинги на площадъ Александъръ Невски въ София (съ по сто хиляди участници, споредъ оценки на чуждестранни кореспонденти), на които бѣха приети програмни искания и предложения, обхващащи най-важитѣ проблеми предъ страната въ този моментъ. Възобновена бѣ дейността на БЗНС-Никола Петковъ, както и на Българската работническа социалдемократическа партия (обедина).

РЪКОВОДСТВОТО на режима предлага до края на месецъ май идната година да се състоятъ свободни и демократични парламентарни избори. Веднага следъ това - т.е. вече отъ новото народно събрание, да бѣде приета нова конституция на страната. Предлага се сѣщо въ най-скоро време - презъ месецъ януарий - да бѣдатъ обсъдени въ народното събрание предложения за пѣтя за излизане отъ стопанската криза, а до края на идната година да бѣдатъ приети законитѣ, които да опредѣлятъ новитѣ условия на стопанската дейностъ въ страната. Обещава се въ скоро време централниятъ комитетъ на партията да обсъди кризата, породена отъ политиката спрѣмо турското малцинство въ страната и да потърси пѣтица за решаването на въпроситѣ въ тази област.

Дори и при това бѣгло изброяване, очевидно е, че извършенитѣ промѣни сѣ значителни и - доколкото може да се сѣди въ сегашния моментъ - необратими. Тѣ очертаватъ едно развитие, при което българската общественостъ можа - фактически въ нѣколко седмици - да навакса голѣма частъ въ изоставането си въ сравнение съ това, което става въ Полша, въ Унгария, въ Източна Германия, а накрая и въ Чехословакия. По-подробниятъ анализъ би показалъ, че за това бързо развитие роля изигра международната обстановка, а заслугитѣ вътре въ страната се подѣлятъ между независимитѣ организации като говорители на обществеността и онѣзи сили въ самия режимъ, които си дадоха смѣтка, че ако закѣснѣватъ съ нѣкои най-нуждни реформи, се излагатъ на опасността да бѣдатъ пометени при една експлозивна ситуация. Надали е нужно сега да се търси точното установяване на приноса на всѣки за този процесъ.

Много по-важно, струва ми се, е - и отъ това зависи успѣхътъ на понататъшнитѣ промѣни - ясното опредѣляне на онѣзи проблеми, които се нуждаятъ отъ бързо и принципно ново решение. Защото, колкото и да е значително извършеното, то е все още само едно начало. Укрепването и развитието на започналия процесъ зависи отъ това, което ще се направи въ близкитѣ седмици и месеци.

ПЪРВИЯТЪ проблемъ е за така нареченитѣ преговори около кръглата маса. Т.е. преговори, при които всички участници въ обществения животъ въ страната ще бѣдатъ представени на равна нога и ще могатъ безъ предварителни условия да поставятъ и да обсъдятъ всички въпроси, отъ които зависи намирането на изходъ отъ кризата. Само подобенъ подходъ може да върне на обществеността вѣрата въ едни или други предложения затова, защото партийниятъ апаратъ и сегашното народно събрание, което е неговъ придатъкъ, сѣ фактически компрометирани и не се ползуватъ съ довѣрието на хората. Независимитѣ организации настояватъ за подобни преговори около кръглата маса, тѣхното искане има обществена под-

крепа. Ржководството на режима обаче засега маневрира. То иска да разговаря ту съ една група дейци на независими организации, ту съ друга група, като цели по този начинъ да опредѣля съдържанието на разговоритѣ и - пѣтйомъ - да опитва да разединява независимитѣ сдружения. Очевидно, тази позиция на ржководството на комунистическата партия изразява неговата претенция да налага своитѣ виждания и решения на обществения животъ. Поддържането на тази претенция отъ партийното ржководство - ако продължи - ще заплаши сериозно шансоветѣ на преустройството въ страната. Въпроситѣ, които партийното ржководство твърди, че иска да бѣдатъ решени - изработване на планъ за излизане отъ стопанската криза, провеждането на свободни и демократични избори, подготовката за нова конституция, решаването на въпроситѣ свързани съ положението на турското и други малцинства, не могатъ да намѣрятъ правилно решение по другъ пѣтъ. Само преговори около кръглата маса могатъ да дадатъ увѣреностъ на обществеността, че наистина се върви къмъ истинско преустройство, и съответно да спечелятъ подкрепата и участието на тази общественостъ.

ВТОРИЯТЪ проблемъ - но, споредъ менъ, първи по значението си, е - този за националната независимостъ, за възстановяването на националната независимостъ, тѣпкана отъ Съветския Съюзъ въ продължение на всичкитѣ тѣзи години отъ септемврий 1944 година насамъ. За сега ржководството на режима мълчи по този въпросъ. За отговорността на Съветския Съюзъ за станалото въ България не се говори, за щетитѣ и пораженията, нанесени на българската национална кауза и интереси отъ Съветския Съюзъ, не се и споменава. Използуватъ се симпатиитѣ на българското обществено мнение къмъ Михаилъ Горбачовъ и неговия политически курсъ, за да се премълчава въобще нуждата отъ гаранция за това, че въ бѣдеше ще бѣде сложенъ край на намѣситѣ и диктата отъ съветска страна въ българската национална сѣдба.

Историческитѣ факти обаче нѣ-

ма какъ да бждатъ подминати. Българската комунистическа партия бѣ превърната въ апаратъ, обслужващъ чужди интереси, по съветска воля и подъ съветски натискъ. На българското общество бѣ наложенъ съ сила сталиновия моделъ на общественото устройство по съветско решение и подъ тѣжестъта на съветското военно, политическо и стопанско присѣствие въ България. Българското общественото развитие бѣ спирано и мачкано съ всички сръдства на терора, именно за да бжде натикано въ калъпа на съветскитѣ интереси и представи.

НЕ МОЖЕ да има действително преустройство, не може да има ис-

тинско българско възраждане за свободенъ и демократиченъ животъ, безъ да бждатъ изобличени, отречени и премахнати всички онѣзи връзки, които продължаватъ да ограничаватъ българското общество и нация въ интересъ на съветската политика.

Малко по-рано, или малко по-късно, българското общественото развитие ще се изправи очи въ очи съ този сядбоносенъ проблемъ и ще трѣбва да го разреши въ съответствие съ българския националенъ интересъ.

Колкото по-бързо стане това - толкова по-добре!

Мюнхень,
20.12.1989 Владимиръ Костовъ

СЪОБЩЕНИЕ
на редакцията на списание БОРБА

Отъ януарския брой на тази година и занаяредъ БОРБА ще бжде пращана само на тѣзи лица, които сж ни осведомили за желанието си да го получаватъ, а сжщо така и на заинтересовани университети, библиотеки и редакции на други списания.

Ако нѣкои отъ нашитѣ читатели не сж отговорили, но иматъ желание да получаватъ БОРБА, молимъ да съобщатъ това свое желание писмено до редакцията, пощ.кутия 46250, Чикаго, Иллиноисъ, 60646, САЩ.

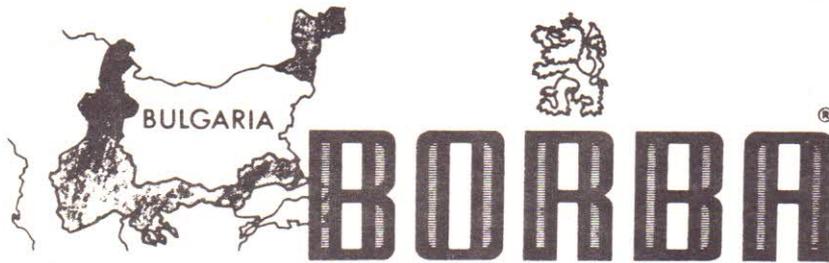
СЪОБЩЕНИЕ
на Централния Управителенъ Съветъ на Българския Националенъ Фронтъ, Инк.

Никой членъ на Б.Н.Ф., членъ на Ц.У.С. или на Изпълнителния Комитетъ не е опълномощенъ да представлява организацията, да влиза въ преговори, политически разговори или обсъждания съ представители на други организации, държавни или частни агенции или дружества или частни лица като ПРЕДСТАВИТЕЛЪ на Б.Н.Ф., освенъ ако е опълномощенъ специално за известна задача или цель отъ Ц.У.С. чрезъ Председателя, д-ръ Н.Г.Алтънковъ, въ надлежна писмена форма.

СПИСАНИЕТО "БОРБА" СЕ ИЗДЪРЖА ИЗКЛЮЧИТЕЛНО ОТЪ ВОЛНИТѢ ПОМОЩИ НА НАШИТѢ ЧИТАТЕЛИ И СЪМИШЛЕНИЦИ. РАЗПРАШАНЕТО НА СПИСАНИЕТО ДО НАШИТѢ ЕМИГРАНТИ И ВЪ ВЪТРЕШНОСТЪТА НА СТРАНАТА Е БЕЗПЛАТНО, НО НИЕ А П Е Л И Р А М Е КЪМЪ ВСИЧКИ:

СЕГА, ИЛИ КОГАТО ВИ Е ВЪЗМОЖНО ПО-КЪСНО, ИЗПРАТЕТЕ ВАШАТА ПОМОЩЪ, КОЯТО Е ДОБРЕ ДОШЛА НЕЗАВИСИМО ОТЪ РАЗМЪРА Й. ВСЪКЪ ДОЛАРЪ, МАРКА, ФРАНКЪ, КРОНА ДА ДЕНИ ЗА СПИСАНИЕТО "БОРБА" ПОДПОМАГА БОРБАТА ПРОТИВЪ КОМУНИЗЪМА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ И НИ ПРИБЛИЖАВА КЪМЪ ДЕНЯ НА ОСВОБОЖДЕНИЕТО.

Народъ, който не е готовъ за жертви,
не е достоенъ за свободата!
Вашата помощъ за "Борба"
е ударъ срещу комунизъма

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

А П Е Л Ъ З А С Р Ъ Д С Т В А

Въпреки увеличаването на постъпленията къмъ фонда "Борба", разходите на редакцията се отежняватъ отъ изискванията на нашата борба при новитѣ обстоятелства на развитие. Освенъ пощенски, канцеларски и печатарски разноски ние не плащаме за никакви други услуги: всички наши сътрудници, редакционни работници и разпространители работятъ съвършено безплатно и употребяватъ собственитѣ си съоръжения. Въпреки това сж ни необходими СРЪДСТВА. Всички ние заделяме отъ собственитѣ си приходи и така трѣбва да бъде понеже борбата изисква жертви и нищо не е дадено никому безплатно.

Разносцитѣ ни се увеличаватъ не само поради инфлацията и необходимостта да се справяме съ нови изисквания. СЕГА БОРБАТА ВЕЧЕ СЕ ВОДИ ВЪ БЪЛГАРИЯ. Ние не можемъ и не странимъ отъ отговорноститѣ си. Телефонни контакти, частни пратки, използването на канали -- ВСИЧКО ТОВА СТРУВА МНОГО СКЪПО. Презъ последнитѣ две години нашитѣ разноски сж увеличени повече отъ трикратно. И продължаватъ да се увеличаватъ.

Завиждаме на влиянието на известни малцинства върху държавната политика на странитѣ въ които живѣятъ, а често не се запитваме на какво се дължи. Ирландцитѣ въ чужбина финансиратъ революцията въ Северна Ирландия, богатитѣ на петролъ арабски княжества подпомагатъ борбата на палестинцитѣ съ милиони долари, американскитѣ евреи изпращатъ милиарди въ Израелъ, гърцитѣ въ САЩ отделятъ неимовѣрни сръдства за тѣхната пропаганда. А ние? Мормонската църква въ САЩ е богата и влиятелна понеже членоветѣ ѝ даряватъ 10% отъ дохода си. Евреитѣ даватъ повече. А ние?

Никой въ свѣта и никое правителство не отпуска сръдства поради алтруизъмъ. Българския Националенъ Фронтъ НИКОГА не е приемалъ и нѣма да приеме помощи отъ чужди правителства и агенции, които посягатъ днесъ на нашата независимостъ, а утре ще се опитатъ да налагатъ мнението си на нашия народъ. Ние не сме чуждопоклонници, махзарджии, или чужди агенти. Ние сме българи, български националисти и патриоти.

Затова апелираме къмъ васъ: читателитѣ на БОРБА, нашитѣ съмишленици, съидейници, братя по участъ и по борба: ПОМОГНЕТЕ! Помогнете въ общата борба! Присъединете се къмъ насъ, насърчете ни съ писмо или съ помощъ. Края на нашата много дълга борба приближава: всички ние ще се върнемъ скоро въ Родината си като победители, съ вдигнато чело игорди, че и ние сме допринесли въ тежкитѣ времена, когато всѣки борецъ се брой за петима. Вашата помощъ ще бъде оценена. Българския народъ ще ви бъде признателенъ.

НАРОДЪ, КОЙТО НЕ Е ГОТОВЪ НА ЖЕРТВИ НЕ Е ДОСТОЕНЪ ЗА СВОБОДА!

СТАНИСЛАВА ПЕТРОВА /на 12 години/

26 октомври 1989 година

Биха ги.

Дъвчейки дъвка.

Хладнокръвно. Небрежно.

Биха ги.

Пред очите на послушните.

И никой не ги защити.

Биха ги,

защото искат

да няма смог.

Да няма смърт

за деца, за птици и дървета....

Защото искат

да ни спасят

от отровната смрад

на модерния град !

Да спасят

реките, планините ни !

Защо мълчите, хора ?

Защо се подчинихте на страха ? !

Нали животът,

за който се борят

е и ваш !

Независимо списание "Глас", бр.3/4 1989 г.

Това стихотворение ни е изпратено отъ България.
Помѣстено въсп. ГЛАС /издавано нелегално въ Со-
фия/, то отразява чувствата на 12 годишната Ста-
нислава Петрова въ връзка съ побоя нанесенъ на
демонстрантите въ София въ края на октомврий м.г.